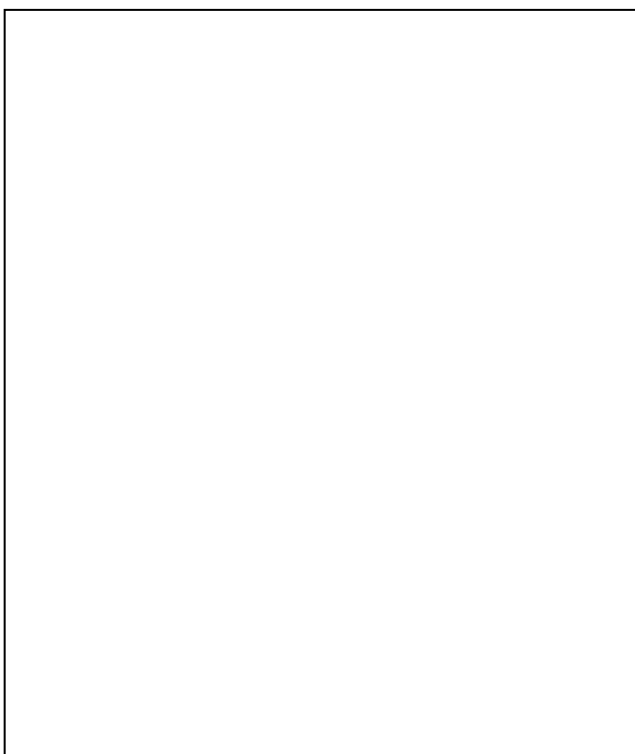

EXPEDICE LOTRUSIN '02

I

Letos se nám podařilo prokličkovat nástrahami letních táborů, brigád, praxí a rodinných dovolených, abychom společně mohli zdolat v expedičních trikách a s batohy na zádech nejeden kilometr stopem, vlakem, a především pěšky. Ani letos si nechceme nechat naše bohaté zážitky a zkušenosti pro sebe. Pro potěšení účastníků i kohokoliv jiného, tedy vychází již čtvrtý díl našeho cestopisného cyklu. Úzkostlivě dbáme na tradiční prvky našich deníků. Nemusíš mít strach, drahý čtenáři, že tě budeme zatěžovat faktografickými daty, itineráři či etnografickými studiemi, nebudeme ti radit, jak přežít v divočině. Jiní to už udělali dříve a lépe. Nabízíme ti ale ryze praktické věci a rady, nutné pro přežití v devítičlenném kolektivu.

Dozvíš se, s kým rozhodně nespát ve stanu, jak dostat Jendu na lopatky, jak získat volné kupé (ba téměř celý vagón) v mezinárodním rychlíku, jak lze využít 2.000 let starou dáckou pevnost, jaké nebezpečí vám hrozí od ovcí, jak nenakupovat v rumunském obchodním domě, jak získat půllitr Ursus či Ciuc...

Sto a jeden návod k vysněné a ideální dovolené a nezapomenutelnému letnímu putování.

O kom bude tento sešitek? Protagonisté se vám sami navzájem představí:

BLAŽENA (VM) - milovník hub, piva, hulení, černošek nahoře nahoře bez a ringlového kompotu.

Věčně nedojezený horský běžec, maratonec a rychlonožka s nevyčerpatelnou energií.

Bezstarostný pohodář, co na srdci, to na jazyku.

BROUK (VS) - výjimečný humorista, herec a komik. Čert plný hlášek, melodií a brouků.

Máloco ho rozhodí, zůstává svůj za všech okolností.

BODY (VM) - rozvážný, ale ne vždy vážný doktor, bádavec, rýpavec a detailista s klidem Angličana a očima jen pro jídlo (a fotoaparát). Má v sobě něco tajemného.

JENDA (Velká Lhota) - klidný, rozvážný buzolář a zpovzdálísledovatel, ale když se rozjede, stojí to za to. Spící skromný drak, nečekaně tasící své zbraně - postřehy, zavařené maso, slivovici ve skle... Jenda prostě nosí zázraky...

JITULE (VM) - akční, bláznivý, ukecaný, nesobecký človíček, „neřešistka“ za všech okolností, na všechny je připravena obsahem batohu i originální hláškou (tzv. hrubismem)

OLUŠ (Nový Jičín) - malá, ale šikovná a chytrá optimistka. Spontánní, veselá, schopná improvizace, obzvláště, když jde o srandu. Přesto citlivá a zároveň tvrdá.

PEŤA (NJ) - pořádkářka a milovnice zvířat (ovcí především), někdy tichá, jindy si s tichem netyká. Někdy tvrdohlavá v pozitivním smyslu slova.

PIGY (Rožnov) - Nenápadný, neutrální, zasněný, málomluvný, těžko rozluštitelný houbař. Žádný spěch, klid a pohoda...

ŠEBÍK (VM) - neoficiální vůdčí osobnost, hlasatel zpráv a rozkazů. Archivátor děje a myšlenek. Ale také mládě nezkontrolovatelné a dovádivé, někdy zaškraceníhodné. Kamarádky bavič, rýpala, grgala.. Výjimka mezi chlapy - nemá tak dřavou paměť.

První oficiální a kolektivní přípravy se měly odehrát třetí víkend v únoru. Byli osloveni téměř všichni loňští účastníci, z nichž se kromě Žabži, Tarzana, Gingera a Niky všichni dostavili. Z nováčků se objevuje Oluš a Jitule. Úvodní mystifikace se příliš nepovedla, dalším bodem programu byla návštěva hvězdárny. Celkem úsměvný zážitek. Poté přesun do podniku ESO, kde začala pracovní část. Z několika návrhů vzešla vítězně varianta rumunských pohoří Lotru, Cindrel a Sureanu. Z několika navrhovaných názvů byla nakonec odsouhlasena zkomolená kombinace Lotrusin, především pro podobnost s Jendovým příjmením. (Zbylé atraktivní a více univerzální názvy jsme si ponechali v záloze do dalších let.) Barva trička - jednoznačně oranžová, ale musí být stejná jako na sáčku cukru na stole v ESU! Problémem se stává termín expedice. I přes různé kompromisy a oželelé rodinné akce se nedaří datum vyhovující všem. Nakonec ustupuje Špendla a loučí se s účastí na expedici. Nejistá je účast Tarzana. Jsou rámcově rozděleny úkoly stálým členům (Š- trička, Bd-stany, Pg- možnosti a ceny transportu atd.). Naše společnost se rozchází Jenda dosazený do role taxikáře pojedí na Lhotu přes Hranice a Nový Jičín. Další organizační sraz domluven před Špacírem. Ještě před tímto srazem domluveno virtuální setkání na internetovém chatu.

WWW sraz dopadl dle očekávání, tři účastníci se omezili na pomlouvání nepřítomných i přítomných, jinak žádná podstatná rozhodnutí.

Před Špacírem sraz na Vsetíně ve Valašském šenku.

Odsouhlasena cesta z Bratislavy do Rumunska rychlíkem Panonia se slevou Citystar (zajištěno Pigym), jinak žádná podstatná rozhodnutí. Další sraz až 22.7. v 5:00, pul hodiny před odjezdem rychlíku z Bratislavy...

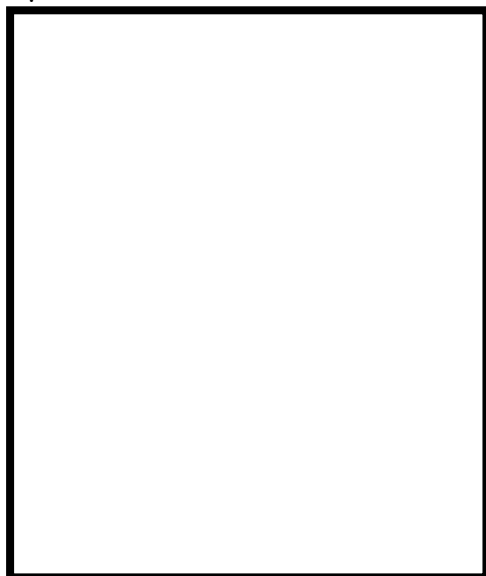
CESTA NA SRAZ

21.7.'02

- Šebík -

Tak jsem doufal, že nebudu litovat, že jsem troufale odmítl nabídku Blaženy, resp. jeho tatky, s odvozem do Blavy (Bratislavy). Naše neformální uskupení je rok od roku pohodlnější. Před 3 lety jsme spoléhali jen na nohy, před dvěma jsme se všichni dopravili na sraz stopem, loni někteří vlakem, a letos máme už pronajmutého řidiče. Navrhuju na příští rok vzducholod'. Rozhodl jsem se tedy, sentimentálně, pro cestu stopem (*Br: Mohl jsi jít klidně pěšky...*).

Ve Valmezu na výpadovku na Olomouc jsem se sotva došinel. Bud' jsem extrémně zpohodlněl (což se mi nezdá) nebo je ten bágel neuvěřitelně těžký (což se mi

bohužel taky nezdá). Zatímco si u krajnice protahuju záda, přehodnocuji postupně důležitost jednotlivých závaží v bat'ohu (*Bd: Závaží? Tys s sebou tahal závaží?! Ol: To víš, přece by s sebou netahal poloprázdný batoh... kulturista jeden ☺*). Je 17¹⁵ a jedu do Vyškova navštívit ještě kámošku, než zamířím definitivně do Rumunska. Přece jen při vzpomínce na Rumunky z loška to považuju za nutnost. A to nezmiňuju Maďarky, které se dají od Maďarů rozeznat jen podle podpatků a kabelky. Knír, chlupy na končetinách (a jinde), postava či hlas se jako vhodné identifikační

znaky neosvědčily (*Br: Šebík si totiž chtěl minulý rok trochu zašpásovat a nějak narazil. Šb: Jo, na Brouka. Br: Ale neuspěl.*).

Po 3 min. chytám stopa do Olomouce a tam po 3 min. Obracím oči v sloup a s nedůvěřivým pohledem na mezinárodní poznávací značku **A** a slovy: „No nazdar“ pro sebe a „Dobrý den, do Brna?“ k řidiči odjíždím mercedesem na jih. Mohl jsem být ale klidný. Další věta prolomila ticho v autě až po 45 km. Tím odvážlivcem, kdo ji vypustil, jsem byl já. Ostatně potřeboval jsem vystoupit. A byla samozřejmě česky.

Projíždíme Maďarskem...

Bl: „Tam je šikovná Maďarka.“

Bd: „Hm. Tak to bude Češka.“

V 18⁴⁵ jsem byl ve Vyškově. Tři roky po Expedici Až Aš '99. Byla tehdy neděle, oskar pražil, Brouk s Tarzanem kašnovali (vybírali z kašny prachy). V nohách asi 150 km. Sešel jsem se s kámoškou a proklábosili jsme večer. Další nostalgie mě přepadla, když jsem ji za mírného deštěku doprovázel domů do Drnovic stejnou cestou jako tehdá byla naše (do Moravského krasu; *Br: Jsem hluboce dojat a pláču.*). Bylo už pozdě a vracet se do Vyškova se mi nechtělo. Na hlavní „Drnovice

avenue" jsem vlezl do polorozbořeného baráku. Po krátké brigádě zahrnující odhrňování cihel, šutrů a prken jsem se ubytoval a zalomil.

22.7.'02

- Šebík -

Ráno jsem pěkně uklidil cimru, poděkoval pokojské, dal dýško poslíčkovi za vynesení zavazadla, odepsal se z návštěvní knihy a vyrazil do Vyškova (9³⁰).

Po 100 m jsem míjel zastávku, ke které jsem měl objednaný autobus (*Aspoň to tak vypadalo, když u mě zabrzdil.*). Sotva jsem se do něj dokázal narvat. Dobrá haluz. Ve Vyškově jsem potřeboval sehnat ještě pár závaží do báglu, což se mi vcelku úspěšně po 2h podařilo. Nezbyvalo, než zamířit na stopa. Z toho jsem měl celkem strach. Včera to šlo až moc hladce. Co dnes? Snad to stihnu do tmy.

Asi po 3 min jsem chytl kamion do Brna. No, ještě furt se můžu zakopat v Brně. Pro mě zakleté město. Na Aralce za Shopping parkem jsem načmáral cedulku. S nějakým stopařem, co má stejnou cestu, jsem si pokecal a domluvil se na spolupráci. Fajn! On vyrazil. Čekání na další stop bylo asi 30 minut: 5 minut čekání než vyleze z obchodu na benzince chlap s poznávací značkou BA, který zrovna přijel + 25 min čekání před Tescem, kde šel ještě dotyčný nakoupit a kde mě měl po domluvě vyzvednout. Prostě veget. Toho borca (stopaře) sem už neviděl. Cesta do Blavy se nesla až v nechutně intelektuální rovině. Fakt jsem se mořil s úvahami, na jejichž zadání byl můj řidič nevyčerpatelná studnice. Moje mlčení chápal jako nesouhlas s tím, co říká. Než jsem to prokoukl, docela mi to ztrpčovalo život. Z naší výpravy jsem neviděl cestou nikoho.

Br: „Já sem si umyl hlavu polštářkovým šampónem jen jednou a svědila mě po něm hlava ještě víc.“

Šb: „A otevřel sis ho?“

V Blavě jsem byl asi v 15⁴⁵. Trapas. Co teď? Asi hodinu sem se flákal po městě, chvíli kolem nádrů. Nakonec jsem zakotvil na Krušovicích ve městě a psal deník. A díval se kolem po - to nějakou dobu v Rumunsku nevidím. No a v Maďarsku, tam - radši už nic.

Asi v 19h sem se vrátil na nádr s očekáváním, že se tu s někým potkám (z expedice). Na to sem si ale eště zatraceně počkal. Hlava mi klímbala, žaludek kručel a hlava šrotila: Je správný den? Správné město? Správné nádraží? Nervózní jsem byl hlavně z představy, jak budu spát. Kvůli těm sockám kolem, z nichž některé znám už docela dobře (jejich kamarády apod.), se budu na zdřímnutí muset někam zašít, aby neotravovaly (zatím mě ukecaly JENOM o 60h!). Jak ale usnu, tak se nezbudím. A ostatní mě před odjezdem nenajdou, páč budu zašitý kvůli sockám. Bezva představa.

Zrovna jsem byl zaujat incidentem před halou, kde tata, vychovatel, cigán rubal svoji dceru (nutno poznamenat, že představení uchvátilo široké okolí a bylo divácky velmi atraktivní), když jsem si taktak všiml rozhlížejíciho se Bodyho. Tak sláva, konečně. Už jsem ho v podstatě nečekal; měl jsem za to, že zas chrápe v nějaké vile (resp. bude, ted' s největší pravděpodobností griluje na zahradě). Povadle jsme se přivítali. 22³⁰.

- Body -

Vzhledem k rannímu balení, domácím pracem a hygieně vyrážím na stopa až kolem $\frac{3}{4}$ na jedenáct. Tedy asi o 4h později, než jsem měl naplánováno. Kromě toho se stavuju k „Šebíkům“ pro Karpatské hry.

Také jsem odmítl nabízený odvoz a mířím ke kruháči na Rožnov - sázím na osvědčenou trasu VM - Bytča, odtud na jih do BA. Od začátku to vypadá na špatný den. Po 1,5h mě sveze borec do RpR. Za Eroplánem začíná utrpení. Stojím dvě a půl hodiny. Na místě, které není vůbec špatné. Jediným výraznějším momentem je setkání s kámoškou z kolejí, která zde nabírá síly do dalších dvou semestrů. Proklínám rozhodnutí jet přes Rožnov. Začíná depka a obavy o další vývoj cesty. Podle včerejších plánů jsem ted' někde u Trenčína. Reálně jsem v RpR (*Jt': Spíš v*

pr...) a mám na kontě 1 stop...(Šb: Zato možná desítky nadšených škodolibých čtenářů ☺. Pg: Vyprošuju si, aby někdo, kdo bydlí na kopci, kde lišky dávají dobrou noc, nazýval Rožnov pr...).

Vysvobozuje mě bílá dodávka MITSUBISHI, z které vyskakuje vousatý borec s brýlemi. Otevírá mi boční dveře,..... a z těch se vysype hromada šroubků, maticek, ložisek a dalších kovových a gumových součástek.

Šb rozverně: „Jdu se za tebou tulit.“
Bd: „Dobře ti tak.“

V průběhu sbírání na mě mrkne s úsměvem a slovy: „No panic!“ (*Br: Body zřejmě vypadal velmi důvěryhodně, když se mu chlápek začal hned svěřovat a možná za tím byla i skrytá tužba. Šb: Nebo to byl projev překvapení po spatření Bodyho. Řidič byl asi zkušený typolog...*). Zapomněl jsem napsat, že auto nemá českou značku. Úklid šroubků a lahví od piva (Krušovice) se účastní i další dva obyvatelé dodávky - kluk na krátko a blondýna. „My jsme taky stopaři“, prozradí mi výše zmiňovaná. Konečně je železářství zpět, láhve v base a uvnitř je narychlo vytvořen prostor pro člověka + batoh. Majitel mi ještě naznačí princip, jakým se pomocí kombinaček dostanu z auta zase ven.

Bohužel, jedu jen do Bytče, cestovatel míří na Žilinu. Jsem namačkán mezi oblečení, boty, vařič, hromadu atlasů a průvodců o ČR, SR, Polsku, Maďarsku..., basy piv, matrace, batohy atd. Ten týpek nemá chybu. Ale nejlepší přichází až na hranicích. Zajíždíme k okýnku, dáváme 4 pasy a vtom zazvoní našemu řidiči mobil. Ten ho nevzrušeně vezme: „Ja, Ich.....“. Jen tak mimochodem bere zpět naše pasy, zařadí 1. Vtom něco celník zablábolí. Kluk nakrátko tlumočí: „Telefon - You can't call while driving.“. Řidič se zatváří nechápavě - „I'm not driving, I'm still

stopping.“ V klidu dokončí hovor s familiárním oslovením na konci a odjíždí od pasového okénka, zanechávaje tam konsternovaného celníka.

Až do Bytče nic zajímavého. V By stavíme na benzínce, tankujeme naftu, já měním peníze. Od blondýny se dozvídám, že jedou z Prahy, náš týpek je Belgičan, cestuje po střední Evropě. My o vlku a vlk nám každému nese meruňkové Cornetto. Přichází loučení. Jsem zavezen na benzínku za Bytču. Tam vystupuju, Belgičan vysílá kluka naverbovat 2 kluky v protisměru a potom ho posadí za volant, protože si potřebuje zdřímnout. Pak to dodávka otočí a mizí...

Brouk na Oluš: „Co si to tam frfláš pod vousy?“

Opět stopařské utrpení. Alespoň tu jezdí vlaky... Drží mě jen víra v zlatý přímý stop do BA (*Šb: Hahaha. Br: Hihhi.*). Blíží se rezignace. Nakonec ke mně dojede auto z benzínky. Jede do Piešťan. Beru. Je před šestou. Největší dojem na mě udělala ručička tachometru s rozkmitem $\pm 20\text{km/hod}$. Spíš mi to přišlo, že se hýbe do rytmu hip-hopu z kazety. Prý se uklidní jen na 0 a 180 (víc ukázat nemůže). Jedeme HODNĚ razantně, plná čára nezájem, objíždíme zprava běžně. Do zóny RADAR 130 vjíždíme s ručičkou přikovanou na 180. Těžko říct, kolik jedeme.

V Piešťanech vidím priority: 1. zjistit vlaky, 2. nakoupit, 3. zkusit ještě stopa. Nalézám nádr- rychlík 21:17. Je 19:20, vyrážím hledat BILLU. Tam utratím necelých 500Sk. Před BILLOU na lavičce večeřím polárkový dort a koláče. Na stopa už nejdu. Návrat na nádr. Lístek 102,-Sk (Děkuji důvtipné zaměstnankyni ŽSR, že mi rovnou započítala rychlíkový příplatek, čímž mně i sobě ušetřila čas.).

Čekání si krátím listováním v Hrách a přiložených papírech. Papír spojení „Von: Oradea, Nach: Sibiu“ ve mě vyvolává komické představy, jak Šebík komunikuje s vyhledavačem v němčině (*Bd: Asi úplně tak, jak to výše popsal u stopu z Valmezu do Olomouce.*). Pak si přisedne extrovertní mladík, vodopád jeho slov skončí až v BA na nádru (22.23). Tam jsem svědkem konfliktu romské rodiny (spíš akusticky než vizuálně), a poté spatřím blížícího se Šebíka. Po domluvě mu dávám drobné na kafe, protože já budu spát jako první (*Šb: A já bych bez kafe nevydržel hlídat. Přistoupil jsem k situaci zodpovědně.*).

Usidlujeme se v čekárně, po telegrafické výměně zážitků se hroutím na lavičku a usínám.

Budí mě hlášení, že kdo nemá lístek, musí opustit budovu. Šebík, opřen o batoh, s vyvrácenou hlavou, pootevřenou pusou a zavřenýma očima, neohroženě hlídá náš majetek. Je na něj spoleh. Jsem rád, že je tu se mnou .

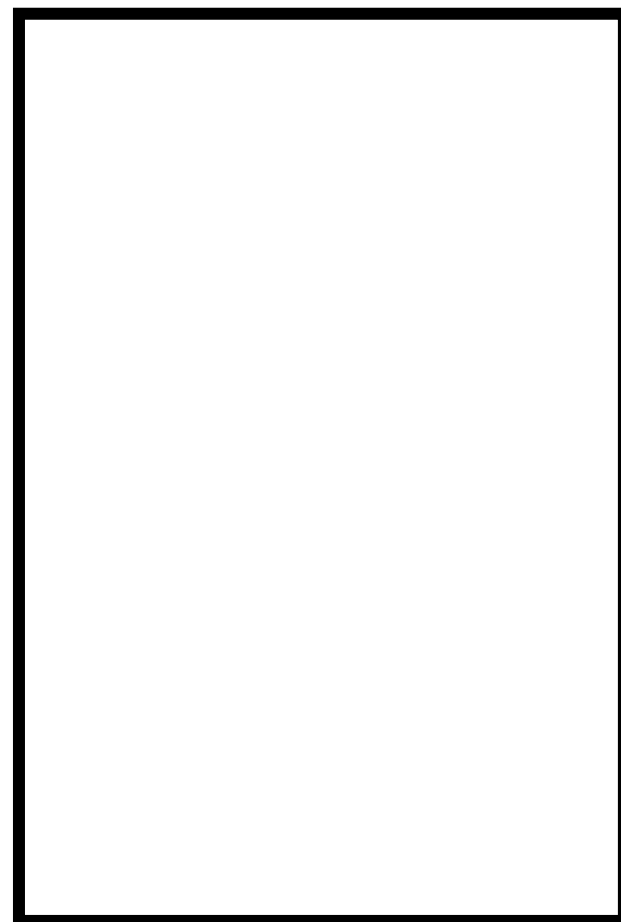
Zaměstnanec ŽSR začíná vyhazovat houmlesáky. My sice lístek taky nemáme, ale tváříme se, jako bychom jich měli každý deset (To už Šeba zase hlídá s otevřenýma očima.). Daří se, zůstáváme nepovšimnuti v čekárně. Píšu deník (2:37). Nastavuji budík na 4:00.

- Oluš -

Jedeme s Petkou a jejím tatškou směr Brno v šest ráno, po krátké nadvládě slečny zmatku mě přece jen naloží do zadní části pikapu se spoustou zajímavých věcí (*Šb: Asi si Oluš spletli se zavazadlem. Br: Ani se nedivím.*), které se dají omakávat a zkoumat...od dřevěného metru (júj, jaká kouzelná věc) až po silikonový tmel (původně ho uvažujeme použít pro výztuhu ...bot..., ale posléze padne

Pet'a pořád užasle mele o ovečkách...

Br: „Ty jo, ty bys mohla za chvíli překládat, co si říkají: BE-BE; sušenky.“

rozhodnutí, že Petina špatná pata nebude dotčena ☺; *Br: Kdo ví, na co ten silikon chtěly holky původně. Ol: Účel světí prostředky ☺*). Dumáme, co asi nemáme... Dumel nám vydrží až do Brna - tam je výsadek a zkráceně - rozhodnutí jet busem (žádný otravný stop s 1000,-Kč pokuty - na mě se to lepší ☺ - úschovna a TESCO akce - město - fakulta - PC - úschovna (klíče od bytu, kam se mám stavít sem zapomněla...) - byt a v něm nečekaně jeho majitel - úúú - čajovna (15⁰⁰) a tam: pexeso, papu, pu-erh a nějaký zelený čaj a potěcha duše z místní knihovničky. A seznámení s mladým mužem, který je vášnivý cestovatel východu a PÁR rad ...

Bl: „Když jsem byl malý, tak mi mamka říkala, že si musím čistit uši, jinak mi tam vyrostou řepa.“

Začíná klidným hlasem a padnou slova jako: „Krásná příroda, pěkné, lidé hodní,“...přes: „Dávejte si pozor na psy,“...až po: „Dva jsem musel zabít -

šla na mě smečka“,... „Jedl jsem je jako sušené maso“,... „Není pravda, že medvědice s medvíd'aty je agresivní“,... Snažím se v průběhu historek z natáčení neztrácet barvu a zcela nenápadně se střídavě opírám o konstrukci knihovničky a stoleček - kolena trochu dovolenkují... S lehoučkým úsměvem v 21⁰³ opouštíme čajovnu - budu dneska moct spát?? Oči jako talíře vytřeštěné do tmy,... začínám vypadat jako mí rodiče (a rodiče mých kamarádů) při odjezdu s tím šíleným podtónem „Rumunsko??!!“

Zbytek nechám na Pet'ce - snad dostatečně barvitě vylíčí Bratislavu = tam kde začíná Rumunsko...

- Pet'a -

...Ha,ha,ha, ty úžasné, hodit to na tedy. Kdeže jsme to čajovny cupitáme na z úschovny naše milé, batůžky, a asi kráčíme s pocitem úsměvem na autobusové *Docupitaly, už se valí* cílem bylo stanoviště jako první. A proč ne, asi hodinu času. Tu využily v náš prospěch a lidí se začal začal přepadávat toho busu všichni Ups - vypadal celkem zoufalé tváře a už jsme

chytrolíne, to je druhého. Nuže dobrá skončili? Aha... Z nádraží vyzvednout si přemilé cestovní s hodinovým náskokem pohody, klidu a nádraží (*JT: Ha! jako mufloni.*). Naším číslo 21. Byly jsme zde když jsme měly ještě jsme samozřejmě naplnily žaludky. Počet rozmnožovat, a tak nás strach, jestli se do vlezem. Sláva - přijel. plně. Ale my nasadily seděly v pohodlném

autobuse směr Bratislava. Jestli jsme spaly? No, celkem jo, ale pouze sečteno odečteno, násobeno, děleno a sečteno (*Br: Pet'a chce mermomocí dokázat, že chodila do školy.*), ...hmm, něco kolem hod'ky.

Dojezd do Bratislavy byl zajímavý. Asi 1 hod v noci a my 2 a tma a totálně neznámý prostor. Přibližně jsme věděly, jak se dostaneme na vlakáč. A tak jsme vyrazily. Temná, chladná, prázdná a strašidelná Blava na nás cenila své zuby. Tak tady bych nechtěla bydlet! Asi po hodině chůze se po naší pravé straně objevovalo vlakové nádraží.

Ale vchod nikde, a tak jsme šly stále dál a dál. Nakonec jsme potkaly dvě spásné duše, které nám oznámily, že jsme ho úspěšně minuly. S rozhovorem se slečnami nám cesta ubíhala rychle. Áha - nádr je tu. Až do tří hodin je budova uzavřena, a tak usedáme na lavičku, která zatím není obydlena nádražními domovníky (*Ol: Provolávám ódy na nádrží v Brně, tohle je fakt nářez...*).

Oluš nadšeně povídá: „Bude bitka! Já chci vidět sanitku!“ (*Jt': Něžná duše anarchistky se ozvala.*). Zlaté české nádraží. Asi po dvou hodinách přijíždí první

várka členů - Jít'a, Blažena, Brouk a Pigy. O Šebíkovi a Bodym máme mínění, že se opíjejí v nějaké hospě a někdy dojdou (*Šb: Chceš do kokosu, meloune?!*). Ale ty dvě zdechliny spí celou noc v teple v nádražní budově. Tam se nakonec přesunujeme i my. Vyfasujeme expediční trička a čekáme na Jendu. Ten dochází v pravou chvíli. Vítězoslavně kupujeme lístky na vlak a stěhujeme se do kupé Panonie.

- Pigy -

V PPV (pondělí pozdě večer) se začala cesta na expedici LOTRUSIN'02. V PDV jsem si začal balit věci. Dojezd do VM dostal nový rozměr poté, co jsem usoudil, že vlak 22²⁰ nejde stihnout. Znovu jsem si vybalil a opět všechno dal do batohu. Ve 22⁴⁵ jsem se volným krokem

vydal na cestu. Ve 23⁰⁵ z bankomatu vybírám 400Kč. Ve 23¹⁰ na nádraží zjišťuju, že není čím jet do VM. Žádný vlak, žádný autobus, žádné os.auto, kolo - taxi, nic (Šb: *Pigy pečlivě zjistil a zajistil ostatním dopravu do Rumunska, ale nevyřešil, jak sám sebe dostane do Valmezu ☺*). Po chvilce hledání a čekání na řidiče taxi Koruna v 23¹⁶ jedu směr VM. 23³⁰ ve stanovený čas na stanoveném místě sleduju promítání Rebelů. Celkem nuda. Ještě, že je tu se mnou Jit'a. Dále následuje společná cesta s ní až do Bratislavy, zbytek nechávám na ní. Ještě snad - "podařilo" se mi usnout o chvíli později než jí (Jt': *Že bych ze spaní trochu funěla? Vyloučeno! Bd: Hm, zažil jsem na expedici luxus, ale jet na expedici taxíkem a zajít si do kina, to jsem ještě nedokázal. Pg: Ten taxík teda nebyl luxus, to byla holá nutnost, abych mohl vůbec odjet do Rumunska, troubo.*).

- Jitka -

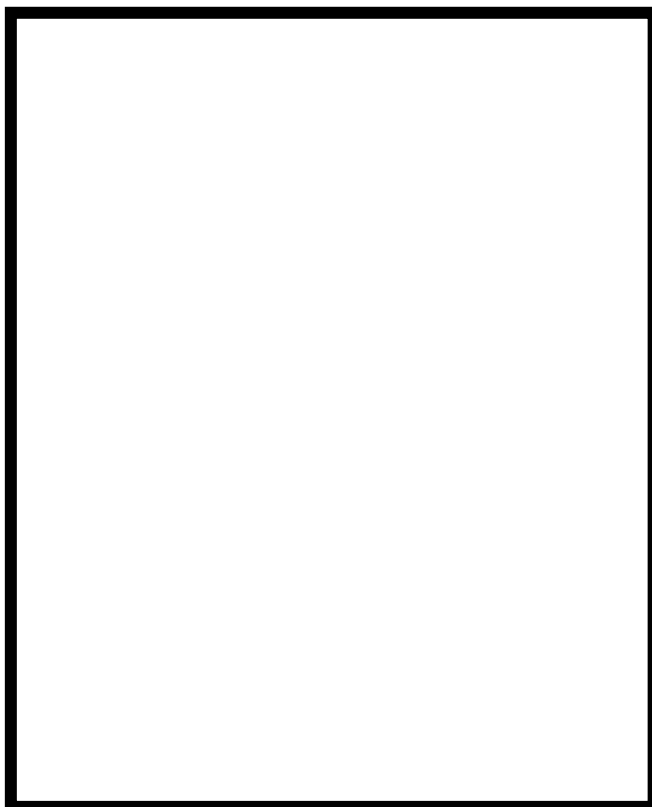
Před půlnocí jsem se srazila s Pigym na náměstí ve VM (Šb: *Nemáš chlastat.*). Po chvilce očumování se nás zmocnily Blaženy a odvedly nás do svého vozu - k naší velké radosti...(Jt': *To jsem řekla blbě. Spíš my jsme se jim tam nasáčkovali. Pg: Nevím, co dělala Jit'a, ale já jsem normálně nastoupil.*). Vyřešily za nás problém přesunu do Bratislavy. Na Vsetíně jsme přibráli Brouka. Cesta ubíhala v pohodě, zástěrky pleskaly o silnici a osazenstvo postupně a střídavě usínalo.

Ve 3⁰⁰ 23.7.'02 jsme po krátkém hledání dorazili k nádraží v Blavě. Před vchodem jsme identifikovali 2 socky - Oluš a Pet'u (Bd: *Jo, už chápu před jakýma sockama se chtěl schovávat Šeba.*). Po nadšeném přivítání jsme se uskladnili na lavičku vedle nich. Pigy, Brouk a Blažena vyrazili na obhlídku haly. Vrátili se s tím, že tam není moc místa, takže se pro nás vrátí, až se nějaká lavička uvolní... A my (holky) jsme venku čekaly (naivně! Pg: *Poprvé a zdaleka ne naposled!*), bavily jsme se dialogy stálých obyvatel nádraží, potyčkami

pouličníků s policajty. Když už jsme byly dokonale zmrzlé vypravila jsem se do čekárny. Myslela jsem, že mě porve, když jsem tam viděla celou mužskou část expedice, jak pochrupují na lavičkách v teple čekárny!... (Šb: No, vypadala fakt neuvěřitelně smutně.)

Vlastně až na Jeníka, ten se objevil až v 5⁰⁰ (Jn: Ano, objevil jsem se až v 5hod. - Já jsem sólista, já nebudu přicházet s davem.)

- Jenda -

Klid. Já nedivočím jako ostatní... Já mám dneska ještě několik úkolů a až po jejich splnění mohu pomýšlet na nějaké blbosti. Popíšu Vám je:

V rozumném dopoledni si vyzvedávám u svého ekonoma „přiznání k dani z přidané hodnoty (DPH) za II. čtvrtletí“, které společně se žádostí o „zelenou naftu“ odevzdám posléze na právnickém oddělení finančního úřadu (FÚ) ve Valašském Meziříčí do rukou paní Machové. Následně se stavuji na Vsetín, kde na Ministerstvu zemědělství (MZe) zjišťuji ještě podrobnosti k případné záloze na dotaci „masných krav“ (Šb: Jenda pro nás získal dotace na Oluš, Petu a

Jít'u?? Bezva, to musel být docela balík.)

Teprve potom přijíždím na naši prosperující farmu v Růžd'ce, odkud, po převlečení se do firemního pracovního oděvu, stěhuji žací stroj (tzv. MF-ku) na vozíku domů na „Roveň“.

Po stolování s rodiči mi zbývají ještě čtyři hodiny do odjezdu z domova. První tři hodiny věnuji velmi důležité činnosti, kterou netřeba podrobně rozebírat. Poslední hodinu systematicky umísťuji věci do batohu. Je 7hod. večer a já nastupuji do autobusu před naší vilou.

Pt: „Jak dlouho eště dneska pudem?“

Jn: „Tři dni.“

Kudy vedla moje cesta do Bratislavy, - to by nebylo rozumné popisovat, protože by si nad ní ekonomicky a racionálně založení lidé zbytečně lámali hlavu. - Byla složitá, ... snad jen - jel jsem také přes Brno. Krátkou prohlídku noční Bratislavy jsem také stihl. Na nádraží přicházím přesně v 5 hod. - stylově... Inu, to jsem já.

Sesbírali jsme peníze a Pigy se obřadně s několikatisícovým obnosem v kapse vydal k okýnku koupit jízdenky do Sibiu (Rumunsko). V čekárně jsme navlékli expediční trička, nahodili odporně (!!!) těžké batohy a vykročili k vlaku.

V 5²⁹ jsme oddrncali Panonií nach Romania. Plni nadšení, energie a touhy po romantickém kraji. Cestou jsme spali, žrali, ..., žrali (Jn: *Já jsem jedl.*) a spali (Šb: *Jenda chrápal.*). Žádné vzrušení, průjezd Budapeští jsme úspěšně prochrněli ☹ (Jn: *Já jsem nespál.*), cigarety pro celníky ani nebyly upotřebeny.

Şurean

Opuštěné hory. Vylidněnost, pláň a trávy zde dosahují dokonalosti, úplnosti – vnitřní Mongolsko. Osamělý kůň. Lidského poutníka jsme za tři dny nepotkali. Bědné kobylí chatrče v pastvinách, pastýři na koních letí jako loupežníci, jako vítr, vznášejí se, na písťaly divoce za jízdy hrají, pod dva kilometry vysokou horou letí, k jezeru šureánskému míří. Ledovcové jezero je tiché, z jedné strany močál, z druhé kosodřeviny, nad nimi skály a skály.

Lelkování a turecká malátnost pod nejvyšší horou Lui Pátru. Jako by nám tam patřily ty liduprázdné hory: obrovský večerní oheň, jiskry vyletovaly kolmo k nebi, bezvětrná a krásná noc. Již posté pohled, který dojmá: hory na všechny strany světa, kolem dokola. Výstup na nejvyšší horu je vražedný. Hora má čtyři stupně k vrcholu, zdola vidíš jen jeden, který marně předstírá konec plahočení.

Uprostřed Şureanu se tyčí Černá hora, její tmavá kosodřevina přitahuje k sobě v těch travnatých pláních oči poutníka jako Magnetová hora. Raději ji ale obejdi, nezkracuj si cestu klečí, bratříčku!

Krásné jsou hory Şureánské, hory Šebešské, hory Oraštijské. Na severozápadě končí v blyštivých slídách, odtud se do údolí sklánějí, hřbety a hřbítky zeleně stékají dolů, mnoho je jich. Budeš-li mít štěstí a nemineš-li ten správný hřeben, přijdeš uprostřed lesů na neskutečnou pevnost. Chrám a zdi zarostlé v lesích jako staré mayské stavby v pralesích Yucatanu – před dvěma tisíciletími vyvrácená dácká Sarmizegetusa. Závan jiných, antických dob. Všechno je opuštěné, kousky soch leží po zemi. Tam vede z údolí stezka pro pěší, strmá a úzká. Ani hlavní údolí tehdy pro nás nebylo schůdné. Až teprv v Gradiştea de Munte, stále bez cest, dýmaly milíře a bosé děti si hrály se strakatými prasaty. Valouny naplněné říční údolí, prachem pokryté pelyňky, vůně krav, hmyzem bzučící teplý večer.

M.Nevrlý (Karpatské hry)

Z vlaku jsme byli vystrčeni (k lehkému překvapení) v Simerii - malé zastávce za Devou. Bylo nutno rozhodnout, jak se dopravíme blíže pod hory. Expert na Rumunštinu - Body - se vydal na zvědy se zásobou cca 20 slovíček. Byl odchycen taxikářem, který nás téměř přesvědčil, že do Oraştie už dnes nic nejede. Vysypal 100EUR-ovou nabídku. Šokující - zarytě odmítáme, smlouváme, ... bereme si 10 minut na rozmyšlenou. Mezitím se vyklubaly další dvě varianty přesunu: vlak a místní mikrobuse. Volba padla na malý bus.

První kroky po Rumunsku jsme museli pokřtít místním lahváčem Ursus - teplým ☹ (Pg: *Lepší teplý Ursus než studená Němka.*), ale echt rumunským. Okolo brousilo

V Bratislavě...

Šb: „Asi ste byli v autě cestou sem docela namačkaní, co?“

Br: „Hm.“

Šb: „Jaké to bylo auto?“

Br: „Červené.“

mnoho busů, ale žádný „náš“. Přilepil se na nás značně znečištěný (se všesměrným během očí a vymakaným žebračským stylem) chlapeček, stálý host místní policejní stanice. Asi po třičtvrtěhodině jsme vyrazili směr Oraştie - skvělé to město...

Seběhlo se kolem nás hejno dotěrných žebrajících dětiček - silně neodbytných. Shánění chleba - neúspěch. Výměna peněz - úspěch - pošta nezklamala. Jeník taky ne - hned navázal osobní kontakt s paní na přepážce (*Jn: Co to?!*) = získání důležitých indicií pro cestu a zářez na pažbě pro Jendu (*Jn: Jak zářez?! Já ti dám zářez, ty ..., ty „Jitisko zavšivené“! Br: Tak Jitule, máš se na co těšit, Jeník má pro tebe taky jeden zářez rezervovaný...).*

Začíná se stmívat, tak svištíme do lesíka za městem. Požerem a uložíme se pod střechu, kterou tvořily větve dubů - romantika jako blázen, až na ty -píp-mravence, všude kolem. „Pohádka“ Hru na poutníka s lehkým srdcem (čte Šebík)

vyslechlo neuvěřitelných 2ks lidí do konce. Ostatní slastně usnuli v očekávání dnů příštích... (*Br: Já jsem jen tak neusnul - všichni komáři z Oraştie se shlukli kolem mého lože.*)

♣ *Dosavadní přesun proběhl nad očekávání hladce a levně ⇒ tedy velká spokojenost. Naším výchozím bodem pro výstup do hor však měla být osada Gradiştea de Munte vzdálená prozatím přes 20km jižně, s transportem do níž už to mělo být horší. Pokračovat jsme měli mikrobusem jedoucím zítra kolem 11h z Oraştie do osady Cabana Costeşti, ležící asi 5km před Gradişteou.*

♣ *Jiřa nás pomalu začíná seznamovat se svými unikátními výrazy pro běžné věci a situace - např. pobuřující označení „Pohádka“ pro Hru na poutníka s lehkým srdcem.*

- ♣ Rodělili jsme si pořadí, v jakém budeme v průběhu expedice slavit narozeniny.
- ♣ Ideálním cílem dalšího dne bylo dosažení zbytků dáckého města Sarmizegetusa ukrytého v lesích jednoho ze hřbetů zvedajícího se masívu Şureanu.

24.7.'02

- Blažena -

Probudili jsme se asi kolem 10hod. Všichni jsme se celkem dobře nasnídali, sbalili jsme si věci a šli jsme do Oraştie na mikrobus (*Farmář Jenda všem účastníkům připevnil na bágel speciálními kleštěmi osobní „kravskou cedulku“ s identifikačním číslem, které dotyčného řadilo do určité stáje a kterým se ve „stádě“ každý hlásil.*)

Po příchodu do města si všichni nakoupili chleba a nanuky. Nastoupili jsme do mikrobusu a nechali se dovézt dál, než jsme čekali, protože Jenda to domluvil s řidičem, takže jsme dojeli 2km před Gradiştea de Munte (*Šb: Lístek byl velmi levný, Jenda výrazně řidič byl fajn chlapík a Ostatní do smlouvání byli naprosto zavaleni mikrobusu. Po Jendově naložili další čtveřici mladíků rázujících po cestě, která již ztratila asfaltový povrch - ta cesta, ne čtveřice - a doznávala výrazných změn. Ty jsme poměrně přesně detekovali temeny hlav, kterými jsme s narůstající intenzitou vráželi do střechy. Br:*

Celou cestu hrála

v mikrobusu kazeta hitů našeho mládí, jsme téměř šťastni, hlavně že nehraje Rumunská hudba, která je fakt strašná. Pg: Tzv. balkanpop.).

Dál jsme šli pěšky, asi po 2km jsme pojedli a osvěžili se v místním potoku.

OI v Bratislavě: „Za chvíli přijede ta svině.“

Šb: „Jenda?“

OI: „Ne, Panonie.“

navýšil naši nabídku, nechal se ublábolit. nezasahovali, neboť batohy v zadní části úspěchu jsme po chvíli

Pak jsme šli celou dobu, až pak jsme se zastavili u včelích úlů a zase se osvěžili v potoku (*Prošli jsme osadou Gradištea de Munte s obrovskými milíři na dřevěné uhlí. Brouk prožil životní setkání „entomoligckého druhu“- rozšířil svou sbírku mj. o tesaříka alpského (Rosalia alpina); Bd: Blažena se stručností jemu vlastní vystihl naše expediční priority - pořád(ně) žrát, nenadřít se a užít si rekreaci.*)

- Brouk -

Poté jsme se vydali do kopce proti proudu menšího potoka. V tom hicu jsme měli všeci jazyky až na cestě. Cestou jsme minuli malý přítok, u něhož jsme se osvěžili (*Jitule se pořádně natáhla, takže se přiosvěžila krapet víc. Jt': I moje ponožky se osvěžily - bohužel uvnitř bot.*) a pokračovali až po velikou zatáčku, kde jsme chvíli spočli. Asi tak po dalších 500 metrech se nám zjevila brána dávného dáckého města (*1.058m.n.m.*).

Br v doubravě: „Hej, jestli tu poletí kolem něco velkého, tak mi řekněte!“

Jt': „Třeba letadlo? A máš na to dost velkou..... – mrtvičku?“

Br: „Smrtičku!“

Složili jsme bágly a vydali se to tady očumnout (*Z prohlídky interiéru hradeb jsme byli dost zklamaní - nic než bukový les*). Pak následovalo jezení a následně focení v expedičních tričkách. Některé sestavy byly přinejmenším zvláštní (*Šb: Procedura focení byla pro Blaženu, tipuju, nejhorším momentem expedice, neboť již samotné odění se do „neskutečně blbě zbarveného trička“ pro něj představovalo projev výrazného sebezapření. Ol: Ale dyť to nesl skoro statečně...).*) Dofotili jsme se a začali se dohadovat, zda zůstat, nebo ještě chvíli jít. Hlasovalo se. Šli jsme.

Šli jsme ale jen asi 200m, pak jsme totiž narazili na zbytky dáckých chrámů. Bylo rozhodnuto. Spíme zde. Zbytky chrámů jsme využili pro vyblbnutí se, kde

jedni byli obránci a druzí útočníci. Úkolem bylo získat věc uprostřed kruhu, kterou obránci střežili. Hráli jsme ještě slepou verzí této hry. Setmělo se, požrali jsme, vyčistili kly, Blažena oslavil narozeniny (slivovicí), Šebík přečetl Karpatské hry a všichni jsme usnuli kryti větvemi stromu (*Br: Tentokrát si komáři vybrali obličej Jitule, hihhi.*)

♣ *Prožité bojovky v prostředí základů chrámů starých přes 2 tisíce let (chráněných UNESCO) byly vrcholnými okamžiky dne (Vyobrazení na Trajánově sloupě v Římě pojednává o porážení Dáků Římany při dobytí mj. Sarmizegetusy roku 106n.l.). Všichni sa*

skvěle vyblbli. Nic nám nechybělo, vše bylo výtečné ☺. Jen bychom raději při pochodu skuhrali kvůli bolesti nohou a ne ramen a zad ⇒ „zbavujeme“ se nejtěžších jídel.

♣ Blaženovo mrmlání, že se zase nenajedl, je pravidelnou součástí každého plnění břichů. Povzbuzuje se představami o ringlovém kompotu a černoškami nahoře bez na nejbližším zdolaném vrcholu. Jenda je prozatím v pozadí a jeho přirozenost se neprojevuje. Jitka neúnavně plodí slova, s jejichž interpretací si nevíme rady.

♣ Kvůli nevyzpytatelnosti zítřejšího postupu z důvodu velkého převýšení si pro příští den neklademe žádný fixní cíl.

25.7.'02

- Jenda -

Ráno, raničko nás nepřivítalo tou nejkrásnější tváří. Bylo zataženo, ale naštěstí nepršelo (alespoň prozatím). Jitka, která předtím machrovala, že nepotřebuje dlouho spát a vstává brzo, tak s otevřenou pusou a s nevrlym ospalým výrazem vylézala ze spacáku mezi posledními (*Jt': Což bylo zapříčiněno energií místa a magickými silami, které mě držely ve spacáku. Bd: Část stromu, pod kterou jsme*

Bd ryje do Oluš...

OI: „... - ale já jsem hodná.“

BI: „Jsme přítulné, jsme hravé!“

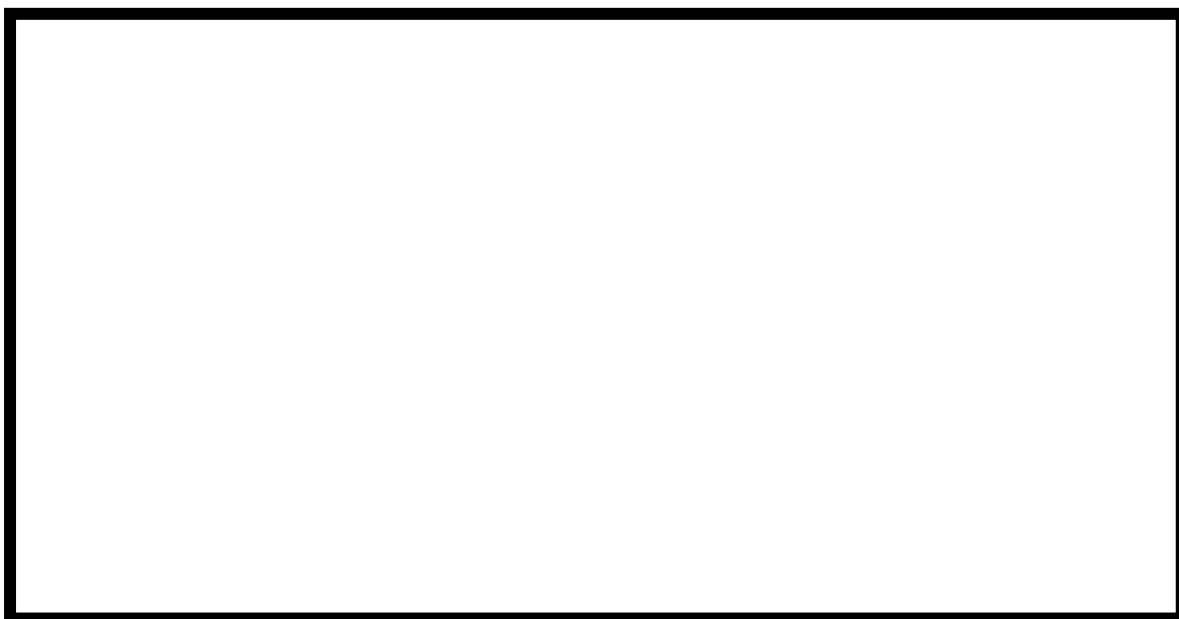
Jt': „Jsme veselé, jsme hravé.

Ty to ani neumíš.“

BI: „No, hlavně že ty to znáš nazpaměť.“

s Oluš leželi, měla nějaký militantní vliv. Mě se zdálo, že hraju s našim oddílem bojovku v opuštěné továrně, zatímco Oluš snila o tom, že všichni členové expedice narukovali do chorvatské armády a musíme se naučit zpívat chorvatskou hymnu.).

Půl hodiny před polednem se vydáváme na cestu. Opouštíme zbytky dácké pevnosti a po hřebeni stoupáme bukovým lesem. To stoupaní je mravné, ba co víc, je přímo děsné a pro většinu kruté. Kruté je to proto, že to mravné stoupaní trvá příliš dlouho (*Bd: Tak jdi příště rychleji, cowboyi. Určitě si to přeložíš, když máš 1 z maturity z angličtiny. Pg: Jenda??*

Když neumí napsat ani SHIT, tak ten si přeloží tak leda PRD.). Nad výstupem na hranici bukového lesa zaslouženě odpočíváme.

Jitka vytáhla ze svých bohatých zásob „Beskydky“ a pohostila nás (*Br: Škoda, že neměla i Rumunky. Šb: Ty bych čekal u Blaženy.*). Začíná pršet čím dál tím víc. Zahalujeme tedy batohy i sebe do pláštěnek a vydáváme se zase do prudkého kopce.

Po chvíli stoupání, kdy cesta nevede nijakými snesitelnými serpentiniami, ale přímo přes vrstevnice, se dostáváme nad hranici lesa. Následně vycházíme na hřeben a poprvé vidíme hory pod námi. Po nedlouhé cestě po hřebeni přicházíme pod horu Godeanu. Neustále alespoň drobně poprchá (*-první kontakt se zlými*

Při sušení svršků u ohně dal Brouk svoji prestižku do Jitiny boty...

Jt': „Hej, Brouku! To nemyslíš vážně. Takhle mi to neuschne.“

Br: „Hm? Za pokus to stálo.“

Pt': „Co ti stálo, Brouku?“

Šb: „Nic, to byl jen pokus.“

psy). Zdoláním Godeanu (1.656m.n.nm.) jsme dovršili 600 metrů převýšení. Tolik jsme vyšlapali od našeho východu z tábořiště za necelé dvě hodiny! Neskutečná fuška (Okolní kopce se zahalily do mlhy).

Po lehkém klesání přichází opět kopec. -

Batoh tíží, nohy už se nechtějí zvedat... Rychlíci, kteří šli vpředu, našli opuštěnou salaš. Bylo v ní sice znát, že v ní zvířata přebývala docela často a střecha tam také z valné části chyběla. Přes tyto všechny nedostatky jsme byli neskutečně rádi, že se schováme alespoň pod nějakou střechou, neboť všichni už byli zmoklí docela dost.

Rozdělal se oheň a začalo se sušit (*Jt': Opékali jsme ponožky. Ol: Šebík by mohl vyprávět...*) a vařit.

- Šebík -

Vodězdorné vydržely cestou jen batohy a Jendovy goráče (keré „- ... musíja znést' horší věci“, jak pravil Jenda. *Ol: Za což schytá nejeden pěkný pohled od prestižkářů a jiných ...*☺). Baštíme. Blažena kňučí, že se zas nenajedl. Pet'a neustále čučí z okna a žasne nad

ovečkami, jejichž stádo nás po čase obklíčilo (Brouk prorokoval, že po zaznění povelu od bači: „Do útoku!“ se na nás ovce s hurónským „BÉÉÉ!!!“ vrhnou a pobijou nás. *Jn: Slyšet Broukovo „bééé“ je skutečně zcela jedinečný zážitek, který se nedá v žádném případě imitovat.*). Jitka nezůstala daleko za nastaveným vlastním průměrem z předchozích dnů a bez okolků plodila verbální cestou jedinečné „HRUBISMY“ (podle jejího jména Jitka Hrubá); jak se zažilo říkat slovům z jejího speciálního slovníku - viz. citáty (*Jt: Rozuměj: Slova naprosto běžná, jen pro burany z města neznámá. Šb: ...napsala buranka z města. Ol: Jit'ulko, z nich si přeci nemůžeš nic dělat, dyť my Ženy, my víme, jak to je...*). Jenda soukromničil v jedné stáji (jak je mu blízké; *Jn: Já ti dám blízké! Ty si mně blízky, - ty „Shide“!*), a pak seděl bokem a do živých debat příliš nezasahoval. To byla voda na náš mlýn. Bylo do koho rýpat (*Jn: Šak si klidně rýpajte, šak potom sa budete mět' na co těšit! Ol: Rýpání nám vyneslo naprosto výbornou pomerančovou čokoládu, takže to určitě stálo za to...!*). Postupně jsme se pokoušeli usušit hadry, hlavně boty, páč jsme nechtěli tuto salaš dnes považovat za naši konečnou zastávku. Vyrážíme eště do

Body si za'al...: „Eh, tak to bylo fakt husté. To sem normálně mohl TAKHLE vzít a TAKHLE tě tím praštit.“

nečasu. Kupodivu při sušení nic nezhořelo. Nálada byla dosti dobrá. Jeden z bačů nás navštívil. Na dotaz: „Vă rog, unde este apă?“ (*Prosím vás, kde je voda?*) nám neporadil, ale nabídl vodu svou. Odmítli jsme a jeho šlechtnost jsme odměnili čtyřmi cigaretami. Hned nato zmizel a pomalu odtáhl s bači i se stádem do mlhy. My se začali taky sbírat. Snad se podaří dojít do opuštěné salaše (v *sedle pod Steaua Mare*), o které mluví náš průvodce. „Hej, neviděls moje ponožky?“ Blažena: „Zeptej se mě.“ „Neviděls moje ponožky?“ Blažena: „Ne.“ - Tři, čtyři, jdem do toho.

Sotva jsme opustili paty salaše (kam jsme s Broukem ještě napsali na trám uhlím název expedice), zarazili jsme se a začli volit na Pigyho upozornění správnou cestu. Varianty byly dvě. Po důkladné studii mapy, buzoly a následně terénu jedné z cest v úseku 0,5km Jendou a mnou, kdy ostatní čekali a spřádali teorie o přepadení obou průzkumníků ovce, byla jedna z cest

určena (Pigyho) a vyrazilo se po ní. Brzy nás zahalila mlha a mírné mženi dávalo zapomenout na vysušené svršky či boty.

Svižnou chůzí jsme kráčeli tušenou cestou a jinými stezkami o jejichž existenci náš „Průvodce“ tajemně mlčel, neboť volil jinou cestu postupu, za což jsme mu nebyli příliš vděční. Potkali jsme tlupu uštěkaných psů s klacky na řetězu na krku, tušili v mlze salaše.

Jn: „..... - A ty už těž pod', ty šide.“

Bd: „Já jsem Túdós, ne Tyšid!“

Boty už spolehlivě čvachtaly (snad až na goráče), když jsme opustili travnatý hřeben a začali klesat lesem. Brouk: „Jendo, jak jsme na tom?“ Jenda: „Co, tož jak by. No. Všecko štymuje.“ Brouk: „Aha...Takže doopravdy. Víme, kde sme?“ Jenda: „Ale, tož co bysme nevěděli. Idem.“ Jako Jendův konzultant můžu potvrdit, že jeho odpovědi nebyly pronášeny zdaleka se 100%-ní jistotou - a to sem eště přidal (*Jn: Byly. - osobní (nečíst!): Ševčíku, ty sa vzpamatuj! A uvědom si jak svým prohlášením ohrožuješ naše nedotknutelné, výsostné postavení! Šb: Já se o své postavení nebojím.*). Nervozní sledování buzoly, ztracených výškových metrů, lesa, opakované pročítání „Průvodce“, hltání mapy. Vše za pochodu,

Jit'a vhodila do ohně papírek od bonbónu...

Br: „Jitko! Co to páliš?!! Héj!!“

Jt': „Ale-..... to je..... - hodný plast.“

s nezúčastněným výrazem ve tváři. Několik potoků a konečně obrys salaše v mlhou zavaleném sedle. Uf. Jitka: „Salááš!“ Volba cesty byla správná. Skutečně neobydlená salaš. Teda doted'.

Bleskově jsme obhlédli tři místnosti a začali připravovat spaní. Díky Bodyho systému (z něhož by měly technické služby radost) bylo připraveno podloží, které bylo pokryto karimatkami. Nanosili sme dřevo a v hlavní (společenské, jídelní, taneční, obývací) místnosti jsme rozdělali oheň (*Jn: Pak popadly některé jedince - Šebíka a Brouka - ožralecké choutky. Já jsem jim v tom chtěl v jejich stylu (jako manželka Šebíka) zabránit, leč nepovedlo se mi to a dopadlo to - řekněme - špatně. Šb: Jo, protože jsem rezolutně odmítal „ženiny“ snahy dostat mě z hospody domů. Br: Nápodobně.*). Dále bylo možno sledovat naprosto stejný obrázek jako v odpolední salaši. Zmoklí jsme byli ale víc. Sušící proces nedokončily moje ponožky (byly utraceny; *Jn: Já sem eště donés' každéj holce kytku. - Pozn.: náruč četiny*).

Na jednom z trámů jsem našel české Krusli od některé předchozí výpravy, jimiž jsem pohostil návštěvníky své večerní oslavy narozenin. Takže se zas jen baštilo, sušilo a doufalo, že déšť přestane. Kolem půlnoci, kdy Jitka se skluzem dopsala svůj zápis, jsme si poslechli Hru na diamantové zdraví (*Jt': „Pohádku“*) a zamířili do spacáků. Bylo poměrně těсно. A taky fryšno. To se v průběhu noci patřičně na

Při orientačních potížích v mlze...

Bd: „Už jsem se našli nebo jenom tušíme, kde jsme?“

Šb: „Tušíme, že jsme se našli.“

některých projevilo. Pomodlili jsme se za lepší počasí, na Blaženův impuls ještě za „černošky nahoře, úplně nahoře bez“ a bleskově zatuhli.

♣ *K počasí jsme poměrně dosti nedůvěřiví. Doufáme v ranní probuzení do slunného dne a zároveň si uvědomujeme, že tenhle stav může trvat- mnohem déle. Zatím nemáme téměř žádnou představu o tom, jak vypadá pohoří Şureanu. Zato sbíráme cenné zkušenosti z pochodu v mlze podle buzoly. Hřebeny jsou široké a travnaté, špatná volba směru by se rozeznávala velmi těžce a pravděpodobně už pozdě. Náladu přesto udržujeme dobrou. Zásadní je v tomto směru skutečnost, že se nám podařilo dosáhnout i přes počasí salaše, dnes už druhé, a můžeme sušit.*

♣ *Jendovy došly nečekaně baterky ve foťáku, a tak mu Jit'a, vědoma si kvalit přístroje, vychází vstříc půjčením svých. Jenda se snaží svoje baterky zprovoznit neustálým zahříváním.*

♣ *Na příští den si stanovujeme pevný budíček a čas odchodu. Domlouváme se, že pokračovat budeme za každého počasí a pokusíme se dojít co nejbližší ke stejnojmennému vrcholu pohoří, Vf. Şureanu (2.059m.n.m.).*

26.7.'02

- Body -

Procitám pár minut před tím, než dnešní budič Jenda začne zachumlaným spacákům vyprávět pohádku O Křemílkovi, Vochoňkovi a semínku, samozřejmě s patřičným důrazem na ústřední píseň („Vstávej semínko ho-la-la, bude z tebe fiala, ...“).

Opouštím nepříliš vyhřátý spacák, začíná vaření, dosušování, lovení, balení,... Náš plán je trošku rychlejší než včera, což nám Oluš neustále hlásí. Přestane až za 5 minut 10hod., kdy už je jasné,

že to sama nestihne (Oluš: A tak to teda né.). Mezitím vzniknou zajímavé kulinářské pokusy (rýže s medem, vločky s tangem). Marná je snaha setřepat, setřít, oklepat, omlátit všudypřítomný prach, který ulpívá na karimatkách, spacácích, batozích ... (Ol: Kdyby jen prach...).

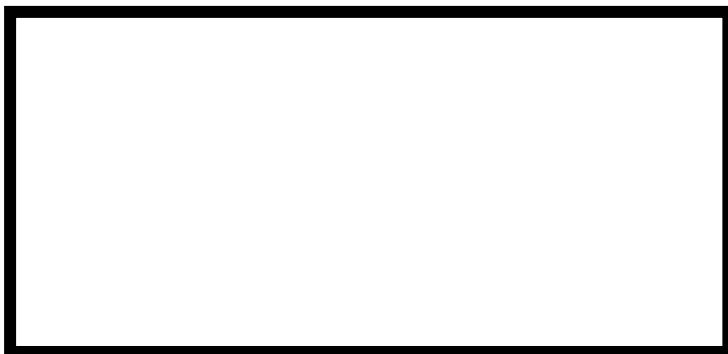
Zpoždění cca 35min., vyrážíme. Počasí od včerejška nedoznalo změny - mlha, mokro, mrholení (Celou noc pracně sušené boty vezmou za své během pár desítek minut.).

Dnešním cílem je vrchol Şureanu, resp. co nejbližší k němu. Většinou stoupáme. Mokrý tráva, občas déšť. Nulová možnost vizuální orientace. Ještěže nám kamarádka buzola několikrát dobře poradí. Míjíme křížek a „univerzální rumunský rozcestník“. Je důmyslně zkonstruován tak, že vždy bude jedna cesta bez směru, ale „Şureanu“ lze bez nejmenšího násilí nastavit kterýmkoliv směrem. Nastavíme si rozcestník podle buzoly a pokračujeme v cestě, travnatá pěšinka se vlní mezi dvěma polovinami trávy, které mizí v nekonečnu mlhy.

Konečná je ovšem naše cesta a nechává nás udiveně stát uprostřed luk. Při milosrdném závanu viditelnosti zahlédne Blažena cestu a několik krav. Míříme tam. Přímočarý přesun podmočenou loukou zabíjí poslední střípky pocitu, že alespoň části ponožek zůstaly suché. Už vidíme i salaš, ke které krávy patří. Ptáme se na cestu, opět darujeme cigarety, vyrážíme.

Stezka v trávě opět mizí, ale buzola opět radí. Začínáme stoupat do svahu. Zrada. Cesta, která zde na nás měla čekat, je pryč. Jenda velí výstup na vrchol, ale po několika minutách nás zastaví hradba kosodřeviny. Drát se skrz nelze. Další povel - klesat doleva dolů. Tady nás zastaví prudký svah dolů. Traverzem se vrátíme, zkusíme doprava dolů.

Najednou začne Šebík chrlit jakási citoslovce a smích. Pak chvatně pokračuje: „Tahle hora se jmenuje Negru. V Karpatských hrách je u popisu Şureanu věta: Uprostřed Şureanu se tyčí Černá hora. Jako magnet přitahuje oči poutníka. Ale raději ji obejdi, bratříčku, nezkracuj si cestu klečí...“. Konečně víme na čem

jsme, ale nevíme, kudy pryč. Motáme se ve výše zmiňované kleči. Kamarádka buzola je v koncích (Šb: Osobně jsem čekal, že se z tama nedostanem dřív jak za několik hodin, než chytne původní (snad) správný směr. Tahle situace ale už musela po

takové době v mlze přijít. Hodiny bloudění se však překvapivě nekonaly...). Až ovčí stezka nás na chvíli vede.

Selhání map a buzoly řešíme demokraticky. Možnosti: 1. Klesat podél hranice lesa a kleče, 2. Klesat ve směru opět zmizelé ovčí stezky. Skupinová intuice volí možnost 2 (4:3, 2 se zdrželi). Intuice se opět nemýlí. Po chvíli lze dole podle kamenů tušit cestu po vrstevnici (Sestup je zpestřen Pigyho pádem, za který mu touto cestou děkuji. *Jn: Pigy, jdoucí před Bodym, totiž na rozbahněné cestičce, která vedla prudce z kopce dolů, užkuhnul a škaredě spadnul. Bodymu se to strašně líbilo a začal se neřízeně smát, přičemž ale neustále pokračoval v chůzi,*

Šb: „Jeníku, jdeme si lehnout za tebou.“

Jn: „Já ti dám!“

Šb: „A to je pohružka nebo lákadlo?“

minul rozplácnuvšího se Pigyho a pořád pokračoval dál a jen se za břicho popadal... Pg: Smekla se mi noha, byla z toho skoba ☹).

Po sestupu na tuto cestu nás Magnetová hora konečně propouští ze své moci, obcházíme ji tedy zprava.

Nakonec mizí smrky i kosodřevina, uprostřed moře trav zastavujeme u křížku. Rychlá svačina (chleba, čokoláda, tatranka ...). Dnešní druhý milosrdný závan viditelnosti odkryje našim navigátorům pohled na údolí vlevo.

Značný tepelný nekomfort nás žene dál. Pokračujeme po koňských prtech. Záhy se ukazuje, že naši navigátoři nás stačili lokalizovat jen částečně (Blažena pochybovačně: „Jendo, tam je potok.“ Jenda: „Hm. Jo.“ Blažena: „Ale tam žádný potok být nemá.“ Jenda: „Hm. Nemá.“). Překračujeme mystický potok a stoupáme, abychom nastoupali ztracené metry. Opět kvalita. Blažena s Broukem se zastavují ve svahu. „Je tu teplejší vítr,“ hlásí Blažena. Hm, fakt. Když se po chvíli objeví na obloze bledý obrys, nezná náš jásoť mezi. Po dvou dnech.

Vpravo se mraky zvedají a odkrývají pohled na typické rumunské horské panoráma. Po další chvíli přichází pasáček psů, ukáže nám směr na Şurean. Blažena se s ním loučí mezinárodní start-štinou.

Pokračujeme ve výstupu na Cormanicel, kde se opět šťastně setkáme s naší trasou (*Už opět v hluboké mlze, která se vysmívá faktu v mapě a Průvodci, který slibuje mnohakilometrový úžasný rozhled*). Kritické období psychicky i fyzicky nejkritičtějšího dne je překonáno (*Br: Nikdy nepochopím, že jsme se neztratili.*).

...Warcraft pokračuje... (na vysvětlenou - hra na počítači, kdy já = rytíř objevitel chodím a vždy, když jdu do neznáma = černo, tak se kolem mě ukáže jen takový malý čtvereček, kde vidím, co vidím a taky na čem stojím = pole, louka, les, ...) ...

no a tak to vypadalo...
chudák MALÁ...) Kam

šli ... Dojdeme k malé příliš velkým otvorem - došlo na nějaké značení babama a Šebík po obětuje svůj cukr ve docela plantavých noh - cukru bez potisku. „Na šupnem a jedem! Šebík dosáhnoutí cíle.“ ... úúúps *nevydržíme stát delší o sednutí nemůže být ani*

Šlapem směr Şureanu - sedlo za ním - ... Šeba *Fotíme! Šb: Mraky další „černé čtverečky“, Počasí se lepší!*), což usoudíme, že je čas hodit Váhám chvíli, jestli stojí usoudím, že ano, ale ...- máchání rukama hore- s fotákem ⇒ já mám

Karpatské panorama. Povstanu a posléze strhávám výpravu směr dolů. V sedle nás pan Rumun informuje - k naší neskrývané radosti - a za jáсотu nám oznamuje, že to, z čeho jsme slezli, je Şureanu! + že nedaleko je chata a voda - 30 minut. Radost nezná mezí, až Šeba nás sprahne - všechno věděl, chata je v údolí, ze samé radosti nemůžem vstát z batohů. Následuje projektování stavby stanů, zároveň dodávka dřeva, rozdělení ohně, vaření a nácpaní se (*Neprší, mlha ustoupila*).

Všichni poctivě suší, ale netvrdím, že úspěšně. Všichni se neudrží nevybuchnout smíchy při Jendově instruktážním výstupu „jak zapalovat pevný líh při jistých povětrnostních záludnostech“ ⇒ 3x spálená ruka, 10 zápalek letí vzduchem do ohně, spálený palec od zapalovače - a nic! ... Zuří ... oblomená srdce se mu snaží pomoci ... celá krabička (obal) proletí vzduchem do ohně ... 6 ruk nakonec tu 1 kostku zapálí ... HURÁ! Požíráme, co se dá, rozpustí nás do stanů až déšť.

(Br: *Olušce už hrabe, Jenda mávl, tam jsme budce z kamenů s ne kde se usídlil Brouk, şureanských vršků větším zdráhání prospěch našich už každý vyfásne 1 sáček zdraví*) to do sebe vyvolává: „3 hodiny do ...*(I přes velikou únavu dobu na jednom místě, řeč. Rychle dál.)*

hlavná štanica - teda s Jendou zdržujou (*Jn: velkoryse poohdhalily což neignorujeme. šlapem bez nich. Když dách, tak zastavíme ... za to si sednou a volání Šebíka a jeho dole a tušený Jenda hrát popředí k pozadí =*

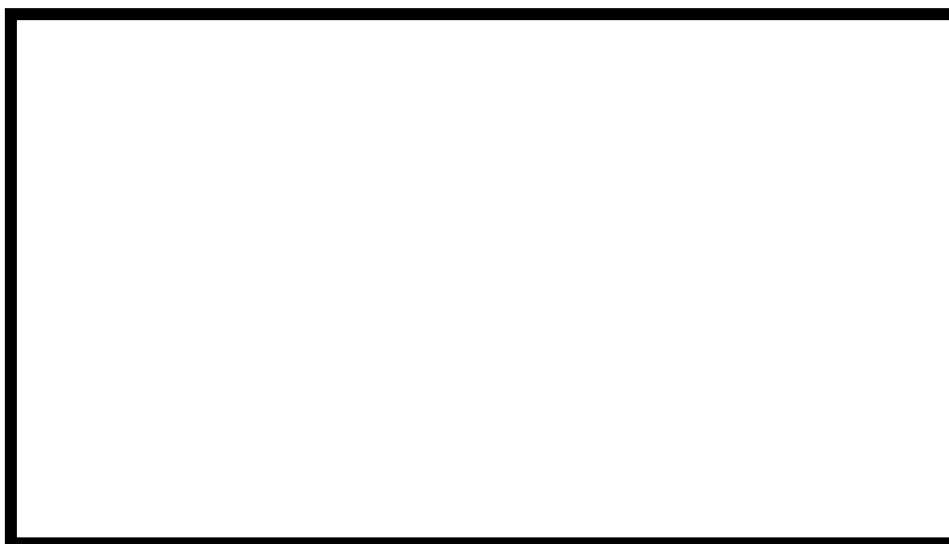
Zapadnem do spacáčků, kecáme, cpeme do hlav, posloucháme salvy z vedlejších stanů (Šb: *Vražedná kombinace nájemníků našeho Modrého tunelu způsobovala téměř pravidelně večerní záchvaty nekontrolovaného smíchu. Stačilo málo... a roznětka chytla... S týma dvoma sa prostě nedá bývat'.*), ... Zasloužený spánek ... Uspávankou nám jsou kapky deště dopadající na tropiko.

PS: Volali jsme Etho (ítýho) = psali sms rodičům domů ... asi na nás vzpomínají ...

- ♣ *Snažíme se vzájemně přesvědčit, že nejhorší máme za sebou a počasí se už musí zlepšit. Dosavadní špatné paradoxně způsobilo naši nebývalou výkonnost. Denní úseky jsou co do kilometrů delší (ne na úrok náročnosti), nikde se nechceme kvůli zimě a vlhku zdržovat.*
- ♣ *Dosavadních úspěchů v orientaci v mlze by nebylo možno dosáhnout bez buzoly a bez poměrně dobré mapy 1:75.000.*
- ♣ *Skladba obyvatel jednotlivých stanů: Iglů (neustále brebentící, např. o oblíbených receptech, rodinách, kosmetice,...) - Jit'a, Pet'a, Oluš; Zelený tunel (stále žeroucí, jinak poměrně tichý) - Brouk, Blažena, Pigy; Modrý tunel (příliš nehovořící, s nepravidelnými hlučnými záchvaty smíchu) - Jenda, Body, Šebík.*
- ♣ *Společné večerní vaření a sušení s úspěchem zvedá náladu. Pravidelnými ranními a večerními přiděly slivovičky eliminujeme hrozbu zdravotních obtíží. A rádi ☺.*
- ♣ *S ohledem na zítřejší počasí bychom rádi došli co nejbližší k salaši Poiana Muerii, která leží na okraji Şureanu (nedaleko sedla Tărtărau - místa přechodu do pohoří Lotru). Přitom zdoláme dvě nejvyšší hory pohoří, Ausel (2.009m.n.m.) a Lui Pătru (2.130m.n.m.).*

'02

-
noc

27.7.

Pigy -

Dnešní
jsme

prospali v sedle pod Şureanem. V 8⁰⁰ Jenda probouzí celou výpravu. Zelený tunel - náš stan Pg, Br, Bl - je buzen rozléhajícím se: „Hovada, vstávejte!!“, za což jsme mu všichni vděční. Odchod byl stanoven na 10⁰⁰-10³⁰. Odchod v 11¹⁵. Příčina - BABY (Br: *Jak jinak. Ol: My Ženy ovšem víme, kde je pravda... Šb: Byly to baby, že?*).

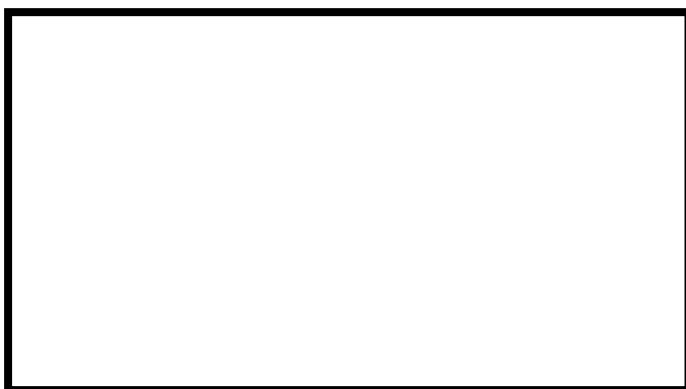
Už od včerejšího večera jsme se potýkali s nedostatkem H₂O. Tento problém se nepodařilo vyřešit ani s pomocí deště, který skrápěl naše stany od 22⁰⁰ po téměř celou noc. Ráno nám voda vystačila na trochu čaje a vaření. Tyto činnosti nám Jit'a zpříjemnila několika svými hrubismy. Ještě že ji máme, jinak by tu byla nuda k ukousání. Dnes nás čekal nejvyšší vrchol Şureanu - Lui Pătru a před ním

jeho přilehlý vrchol Ausel. Cestou potřebujeme nabrat asi 25l vody. Nemáme už žádnou (*Ráno vidíme poprvé vrchol Lui Pătru a těšíme se na nádherný výhled, který je opět avizován mapou, Průvodcem i vlastním úsudkem.*).

Ze sedla jsme začali stoupat a hledat pramen. To se nám to šlape. Každý o 3l vody lehčí. Bohužel tento fakt mi moc nepomáhá a 1.kopec zdolávám s obtížemi nejvyššími. Do toho se přidává déšť. Ráno to vypadalo na pěkný den, ale teď je už zase hnusně. Krize mě neopouští, naopak zůstává a já mám pocit, že jsem dnes neměl ani vstávat. Stejně za to může Jenda se svým budíčkem (*Bd: Spíš celou svojí existencí... Jn: Tüdéšu, ty těžíš z teho, že já t'a nezmlátím, ale já na t'a cosik vymyslím, to si piš! Jt: Viník se najde vždycky. Ale Jenda je obět nejděčnější.*).

No nic. Šlapem dál, vrchol Auselu míjíme a už nás čeká jen Lui Pătru (*Začíná se podezřele zatahovat.*). Před vydatným stoupákem začíná vydatně pršet. Na cestě potkáváme 3 koníky. Hnědák je velmi hravý a když kolem něj procházím, chce si

zahrát na berany, berany, duc. Naštěstí mu ale podjede levá přední a obloukem se mi vyhýbá. Nebo, že by za to mohl můj zlý pohled??

Poslední stoupák je fakt síla. Vepředu Bl, Bd,... a ostatní. Po chvíli se z vrcholu ozve řev, jakoby se někdo řítíl ze skály. To

nám ostatním dodává novou energii a prudce vyrážíme se podívat na tu show. Bohužel prd. Jsme na vrcholu a je nás tam 9. Okolo už zase leží mlha jako ostatně na každém kopci. Foto na závěr a padáme pryč (*-výhled opět žádný*).

- Pet'a -

Scházíme Lui Pättru ze strany, která má tzv. 4 stupně. Nevrlý je popisuje takto: „Výstup na nejvyšší horu je vražedný. Hora má čtyři stupně k vrcholu, zdola vidíš jen jeden, který mylně předstírá konec plahočení.“ Šebova reakce: „Tomu Nevrlému to nezávidím, že to šel z téhle strany!“ (*Dostali jsme se z mraků...*) Sešup dolů byl vcelku rychlý, ale zato rozhled byl nádherný.

Téměř dole jsme našli pramínek, který uhasil naši žížen, ani nám nevadilo, že se ve vodě nacházela různá zvířátka a odrůdy rostlinek (*Br: A kousky hovínek. Jt: Pet'a si neuvědomuje fakt, že voda plná života zákonitě nemůže být našim životům nebezpečná.*). Blažena s Pigym si s dovolením půjčili od Jíti hrnek, který tam

zapomněli. Ale to vylíčím posléze. Zde začalo také první borůvkování. S rumunskou „rtěnkou“ vyrážíme dál. Od Jitky jsme vyfasovali hroznový cukr s příchutí banán, ale po příchuti ani památky. Jitka nás ujišťovala, že je to tím, že je asi rok prošlý.

Po získání energie nastupuje směsice kopců a lesů, které opět zdoláváme rychlostí „maraton hadra“. Blažena s Broukem si vzpomněli, že jsme ráno zapomněli na rozcvičku, a tak při čekání na zbytek členů expedice zahájili rozcvičku, do které nutili i nás. Brouk se pochlubil dvěma baleními Lipa (*Bd: ...a dokonce se s námi i rozdělil. Br: Co bych pro vás neudělal, vždyť jsem tímto jedinečným gestem zachránil některé členy expedice od psychické lability (některým ani toto nepomohlo) a dodal motivaci a sílu ke zdolání zbývajících úseku cesty.*).

Cestou necestou cupitáme dál. Občas potkáváme borůvčí, kupodivu s borůvkama (*Br: Až tak?*), a tak se pár náruživých borůvkářů neudrží a zdržují naše kroky. Zato Pigy je na lovu hub (*Pg: Pro nezasvěcené do expedičního slovníku - lov hub = lov hub.*). Je tak unešen a kouká za každý strom. S nalezeným pokladem si neví rady, a tak se o úlovek dělí s Jit'ou. Nakonec mají oba plné ruce „práce“. Na konci lesa a začátku louky usedáme, abychom obohatili žaludky.

Jenda pořád žmoulá košili...

Bd: „Co to tam máš?“

Jn: „Baterky zahřívám.“

Šb: „Si je dej do slipů, ne?“

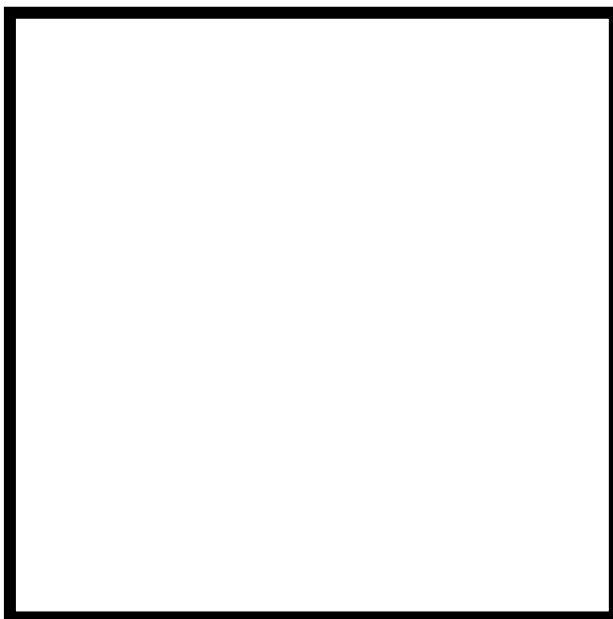
Jn: „Tam už sem jích měl, ale nebylo to nic moc.“

Zde se nachází převeliké naleziště borůvek, a tak většina jí, co může. Taky to pak vypadalo - rtěnka až po uši a rukavice hadra. Do dneška sem si myslela, že všichni normální lidé na této planetě mají ústa na přední straně hlavy, tedy na obličejí, a těmi taky jedí. Ale Šebík zřejmě není jen tak nějaký člověk. Proč? Fleky od borůvek měl i na řiti (*JT: Jeho pozadí se tímto vymrštilo na první příčku v sledovanosti. Šb: Cereny nehodlají připustit, že to bylo již mnohem, mnohem dřív.*). Což naštěstí neviděla rodinka, která seděla opodál. Ale ti by si s Šebíkem mohli podat ruce. Když jsme přišli, byli zde dva lidé a po nějaké chvíli jich bylo víc. Na otázku: „V Rumunsku používají jiný způsob rozmnožování?“ odpověděl Šebík, že pučení.

Naše nohy se opět daly do klusu. Na jednom z kopců ne a ne nalézt cestu. A tak

Šebík velí: „Za expedice se vydala se prodíráme až Šebíka. Dole a marně hvízdáme čase se objevuje (*Šb: Neodpustím podrobnosti. Po nejdu*

vracím se pro jsem si odložil předchozím cesty. Během těch všichni pryč a já směr hustým

Jendou.“ Celá směr les, kterým dolů, kromě nacházíme „apu“ na Šebíka. Po celý zmatený si přiblížit mém zavelení s peletonem, ale batoh, který v lese při hledání správné pár vteřin jsou nevím, který lesem nakonec

*Jenda zvolil (pozn.- „hustý les v Rumunsku“ je slovní spojení významově naprosto odlišné od podobného „hustý les v ČR“). Můj křik a volání se mi výsměšně vrací zpět. Snaha uklidnit se, nezazmatkovat. Analyzuji situaci. Opakovaně shledávám, že je pěkně na hovno. Nakonec se rozhoduji pokračovat sám ve, dle mého soudu, správné cestě, kterou si asi po 10min. studia mapy a okolí volím. Doufám v setkání na nejbližším vrcholu trasy. Očekávání zůstala nenaplněna - 1. S výpravou se setkávám hned v sedle, kam dorazili jinou cestou, 2. Výpravě bylo podezřelé, že někdo chybí, a vyslala pro mne Oluš (*OI: Zcela dobrovolně, už kvůli tomu pozadí ☺*). No, nebylo mi příjemně.*

A teď už jen směr „salaš s hodným lidma“ (- jak tvrdí průvodce; *Poiana Muerii*). Když ji nacházíme, je to rodinný domek s nákladákem, nějakýma lidma, ale hlavně velice rozzlobenými hafany!!! Ti nás naštěstí nesežrali (*Br: Už si Jendu oddělili od ostatních a chystali se posvačit - z Jendy by na víc než na malou svačinku nebylo - když v poslední chvíli zasáhlo pasácké dítě a zbavilo tak psy vyhlídky na chroupající kostičky a foták - toho jediného by byla škoda - v Jendově batohu*).

Tak tedy jdeme hledat jiné místo na bydlení (- ještě asi 3km). Nakonec nacházíme supr tábořiště s ohništěm, a sousedama (v sedle Tărtărau, 1.665m.n.m.). Vybalujem stany a Blažena chce poprosit sousedy o chleba. Po chvílce rumunské komunikace zjišťuje, že mluví i anglicky, a tak přichází na řadu Jít'a. Nakonec jsme dostali chleba zadarmo a Jít'a si pokecala.

Lotru

Travnaté hory. Loupežnické hory severně od Loupežnické řeky. Říká se jim i hory Steflești a přešli jsme je bez mapy, nikdy jsem žádnou mapu toho kraje neviděl. Desítky kilometrů trav, plochých vrstevnatých skal, asijské rozlohy od obzoru k obzoru. Znovu udivuje, že je možno jít a po hodinách plahočení dojít až na dřívější obzor a za ním se převalují další hřebeny a hřbety. Jediný dům jsme nepotkali, jen pastýře, ke kterým čas nedolehl. Mám doma starou rytinu, kterou kdysi vydal uherský karpatský spolek: u rulové skály na hoře Steflești stojí pastýři, loupežnický se šklebí, psi sverpě hledí. Po třech čtvrtích století jsem viděl u stejné skály stejný obraz, tytéž zarostlé tváře oblečené do týchž pastýřských kožichů, psy se stejně vyceněnými zuby. Vnuci dávných pastýřů, praprapravnci dávných psů tam postávali bez jediné změny! Važ si takových krajů, bratříčku, není jich mnoho a ubývají!

Na vysokých planinách pohoří Lotru se rvou zběsilí psi a dalecí koně ržou. Krupobití i hebká spočinutí v travách. Večer jsme sešli do údolí – chlad táhne od lotrovských vod, ale vysoko nad námi ozařuje na jižním obzoru slunce bílé skály Latorických hor. Tehdy stála pod horami malá samota Obirșia Lotrului. V ní kráček se zkvašeným, výbušným pivem, melouny, černým chlebem a dlouho neviděným cukrem. Byli jsme jediní cizinci, snad jediní návštěvníci. Prodavačka rozdělovala tehdy v Rumunsku vzácný cukr pro nás zcela nepochopitelně: někomu vlhké a žluté krystaly prodala, jinému ne, i kdyby prosil a penězi mával sebevíc.

Celý vzácný den jsme pak strávili odpočinkem na břehu lotrovských vod, odháněli od přístřešků zlostné a zvědavé býky, jedli chleba s melounem a mlsali žlutý cukr.

M.Nevrlý (Karpatské hry)

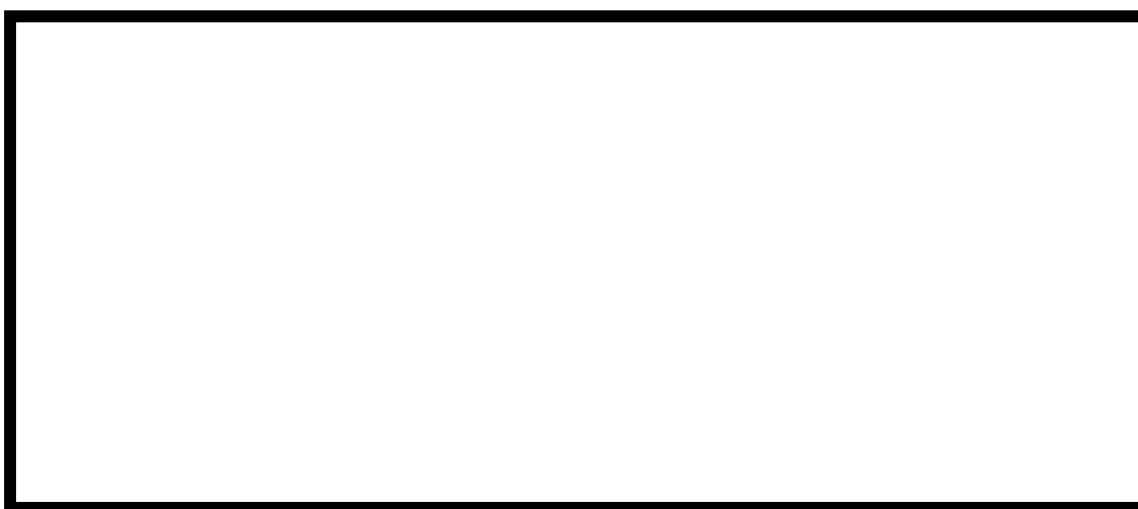
Naplňili jsme bříška, chystali se na Jitčinu oslavu narozenin. Od Blaženy a Pigyho dostala „nový“ hrníček. Ten svůj ☺ (*Mystifikace se zdařila*). Na řadu přišly zpívánky a opékání hub (*Jn: S Broukem jsme si od srdce zazpívali. Byla to bravurně zvládlá improvizace - duet - na aktuální dění kolem ohniště. Br: Ano, ano, chtěl bych tímto Jeníkovi poděkovat za skvělou spolupráci a za pomoc při mých zpěváckých začátcích ve světě showbyznysu. Šb: Pro začátek se nauč to slovo psát.*). Blaženovi houby tak zachutnaly, že je chtěl sežrat skoro všechny. Zahalila nás tma, vylezly hvězdy a naše myšlenky směřovaly na spánek a sny. Oluš si ještě chtěla nahřát zadek, a tak s pomocí Bodyho a Jendy měla maximální pohodlí na nahřívání svého pozadí (*Šb: Body s Jendou se rozehřáli celí. Jn: Ty..., počkaj, až t'a potkám!*). Nuže, jdeme chrnět.

♣ *Dnešní zátah byl vskutku výživný. Naprosto neočekávaně jsme zdolali zbytek pohoří Șureanu, neboť jsme v jeho kopcích dnes urazili 19km. Do*

spacáků jsme se únavou nesvalili jen díky tomu, že jsme klasicky potřebovali sušit oblečení a boty a že jsme se při tom ještě klasičtěji skvěle bavili ☺.

♣ Bágly začínají být znatelně lehčí ☺! Chodíme povětšinou všichni pohromadě, trháme se jen při výstupech. Zatím nebyl zaznamenán ani žádný vážně míněný konflikt, či alespoň energičtější výměna názorů.

♣ Počasí je stále nevyzpytatelné. Čeká nás nedlouhý přechod pohoří Lotru, do něhož ráno vkročíme. Solidní mapu tohoto pohoří se nám nepodařilo nikde sehnat a byli jsme odkázáni na ruční perokresbu, se kterou bychom ve stejném počasí jako v Šureanu určitě neuspěli. Důsledkem toho bylo rozhodnutí, že pokud bude jakáž takáž viditelnost, musíme ji využít a Lotru přejít co nejrychleji.

28.7.'02

- Jiř'a -

...Nádherné nedělní ráno...Vylézáme ze stanů, suchá tráva příjemně šimrá bosé nohy, na modrém nebi se směje oskárek...idyłka - až na - představu brutálního záhulu, který nás čeká jako „nedělní relax“. Bylo totiž potřeba překonat velkou část Lotru, dokud je pěkné počasí.

Pigy nedočkavě z venku na Brouka balícího se ve stanu: „Brouku, už jsi venku?!“

Br nevzrušeně: „No, evidentně ne.“

Svátečně jsme posnídali. Měli jsme hosta - krásného místního podvratáka, naivně čekal, že mu z naší snídaně něco kápne - ha,ha (Jn: Já bych věděl co (koho) mu pokrájat'...). Oluš si ho

zamilovala, chtěla si ho vzít domů... Naštěstí má malý batoh. Na slunce jsme se kvalitně připravili - tílka, brýle, opalovací krém, slunečníky, plážová lehátka, nápoje s ledem... a černošky bez (pro Blaženu).

Vyrazili jsme do kopců... Nádherné rozhledy... konečně jsme si udělali pořádek v hlavě, kde se vlastně potloukáme (Šb: A s kým - některá zjištění mě šokovala. Člověk mohl pohodlně vidět celou výpravu bez obavy, že se někdo ztratí v mlze.).

Vítr se proháněl nekonečnými loukami, a my jsme šli a šli, Brouk hledal havět'. Šli jsme do kopce a z kopce - víc teda do kopce ☹ . Když už všem solidně drtila záda křeč, padli běžci v čele (Br a Bl) konečně k zemi ⇒ PAUZÁÁÁ! Popapkali jsme výborný darovaný chléb a ulehli k sladkému odpočinku (- asi po čtyřhodinové chůzi; sedlo pod Pietra Alba).

- Blažena -

Většina lidí usla na teplém slunci, kromě Šebíka, Jéni a Pigyho (*Ranní modely se postupně velmi rychle vytratily, resp. byly překryty dalšími vrstvami modelů profláklých a okoukaných. Foukal silný vítr, oskar se ke svícení dostával míň a míň.*). Kolem 15⁰⁰ jsme se probrali, (zjistil jsem, že mám spálené

stehna a nos) a vyrazili vstříc třetímu nejvyššímu vrcholu Lotru - Pietra Alba (2.150m.n.m.: *Výjimečně jsme se rozhodli tento vrchol neobcházet jako většinu, ale věřit, že odtud už něco uvidíme, a neohroženě ho zdolat.*)

Ušli jsme asi 200m, když náhle začalo pršet, naše zformovaná skupina se celkem potrhala a na vrchol jsme kráčeli ve velkých rozestupech. Cestou na vrchol potkáváme hejno krkavců a „pěkný“ páreček pasáků, kteří mně žádali o cigára a ptali se, odkud jsme. Po výstupu na vrchol (*zatím asi nejbrutálnější*) se nám naskytl (*poprvé*) parádní pohled na hory kolem a na skály hned pod vrcholem, kde byl taky silný vítr (*Ol: Jestli mi ještě někdy někdo bude tvrdit, že bydlím na kopci, tak ho pošlu do ...Rumun.*). Urobili jsme pár fotek, jednu taky vrcholovou, Brouk a Šebík v láskyplném objetí udělali pár sudů a málem, zapálení do vášně, spadli do karového údolí pod námi (*Br: Z několika set metrů!*), a vyrazili jsme dolů do sedla (*mezi P.Alba a Cristești*), kde jsme se chtěli pro tento den utábořit.

V sedle nás uvítali psi, kteří ale posléze společně s ovcami a osli odběhli dolů do údolí. Vyvalili jsme se u orientační tyče, Šebík s Jeňou se šli podívat po nějakém prameni, vrátili se s nepořízenou (*Nehodláme dnes dělat oheň, protože není potřeba nic sušit, přes den jsme vyschli a dřevo bychom sháněli strašně dlouho. Je „nádherně“, (ne)konečná pohoda...*). Naše spokojené válení na pastvině vyřešily nepříjemné hromy. Fofrem jsme postavili tropika a po vlezání do stanu začalo pršet (- *krupobití jen pár*

Jenda organizující přípravu vrcholového fota na Brouka: „Lapni si tam dole k tým robám. Ty máš takovú trvalú...“

minut po hřmění). Nevím, co dělali ve stanu ostatní, ale já, Brouk a Pigy jsme požrali a nadávali jsme na počasí (Šb: *Náš tunel improvizoval a nedostatek kolíků u stanu kompenzoval lžičkami, kartáčky a propiskami, kterými tunel upevnil. Navíc jsme jej museli v průběhu první bouřkové vlny zevnitř držet.*). Asi po 2hod, když přestalo silně pršet, se stavil Body a řekl, že jsme očekávaní v jejich stanu pod podmínkou, že něco dobrého donesem.

Asi po 10min. jsme se všichni sešli ve stanu, kde byl zahájen trochu divný program, kdy Jeňa zahrál kolování dobrot tak, aby ty nejlepší byly u něho. Pak se zpívalo, básnilo, lehtalo Jencka. Jencek přečetl Karpatské hry a za silného větru a deště jsme šli spát (Šb: *Kromě Oluš, která u nás zůstala. Ol: Jůůůj, to se mi spalo... Tři chlapi- ...teda dva chlapi a Šebík...*).

♣ Škodolibost počasí neznala mezí. Sotvaže nebylo potřeba nic sušit, rozhodlo se tento stav vrátit do původního. Nadáváme a nadáváme. Impozantní příchod bouřky nás ohromil a zároveň znovu otřásl dojmem, že počasí se konečně lepší. Nahlas ale nikdo nefrflá ani si nestěžuje, morálka je vysoká.

♣ Propočítáváme, na jak dlouho nám ještě vydrží zásoby jídla. Zjišťujeme, že stav je přijatelný (pro Blaženu naprosto ne) a že máme výrazný nadplán, co se uražené vzdálenosti týká. Pobyť v horách odhadujeme již jen na 3 dny.

♣ Podařilo se přejít velkou část Lotru. Následující den nás čeká výstup na vrcholy Cristești (2.233 m.n.m.) a Șteflești (2.242 m.n.m.) - pokud počasí dovolí, pak 500-metrový sestup do sedla Șaua Șteflești (pomezí pohoří Lotru a Cindrel) a odtud 500-metrový výstup na nejvyšší horu Cindrelu a celé expedice Vf. Cindrel (2.245 m.n.m.) a utáboření se za ní. To vše na úseku zhruba 5km vzdušnou čarou.

♣ Vrchol Cindrel hodláme dobýt za jakýchkoliv podmínek. Důvodem je mj. naplnění představ o sběru granátů (nerostů) na této hoře, které se promítly i do vzhledu expedičního loga.

29.7.'02

- Brouk -

Už je tu zase to blbé ráno. Z našeho stanu procitám okolo 9³⁰. Společně si sdělujeme pocity a zážitky ze zpola probdělé noci. Nikdo se moc v tom větru a dešti nevyspal (*Bd: Kromě Oluš v našem stanu.; Do Modrého tunelu zatékalo. Navíc na dvou stanech urval vítr nějaký šev.*). Obloha byla dnes opravdu zajímavá, bylo na ni snad úplně vše (- viditelnost opět na ...). Obořuji se na Blaženu, který mi v noci pořádně lištil (prý nechtě). Vaříme, žereme. V 10⁰⁰ přichází pasák (krav) Jenda (*Jn: Jáák pasák krav?! - Já ti dám pasák krav, - ty Prevítel!*) a sděluje nám, že ve 12⁰⁰ se vyrazí. Dojídáme, balíme sebe (*Šb: Koho sis nabalil, Don Juane? Br: Blaženu.*) i stany. Venku mlha, nebo spíš mraky a zde již tradiční vítr. Zase se čeká na baby. Už se ale holky lepší, tentokrát přesáhly limit je o 10 minut.

Vydáváme se směr hora Cristești (*tento i vrchol Șteflești kvůli počasí vypouštíme*). Stoupáme vzhůru a začíná pořádně pršet a foukat vítr. Kosa jak prase. Chvilu čekáme na opozdilce. Všeci jsou promočeni až na kost. Jdeme po vrstevnici vedeni Blaženou, později klesáme do sedla. Cestou v mracích si zpíváme song od Mňágy - „Obloha je dnes čistě bílá“. Míjíme salaš a někteří z nás za veselí ostatních padají do hoven, která jsou opravdu všude. Je to

Cindrel

Ovčí hory. Hřebeny se rozvalují do všech stran. Hory Čindrelské, hory Čibinské, hory Sibiňské, o víc než dvě stě metrů přesahující dvoutisícimetrovou výši. Před nedávnem bývaly pustší, nyní tě na jejich okraj vyveze z města Sibiu autobus až do letoviska a zimoviska Klenový háj čili Paltiniș. Za Klenovým hájem leží ale těžce průchodný polom a teprve za ním travnaté opuštěné hory, první stupeň do pohoří Lotru i do dalekého Paringu a Șureanu. Hřeben pohoří Cindrel je opuštěný – v jediné útulně Cînaia stojí jen holé pryčny a viklavý stůl. Pod nejvyšší horou mlha, bloudíme po Ďáblově pláni nad ledovcovými jezery, po jednom z mála míst, kde v Rumunsku žije vzácný hnědý kulík, další jsem viděl až později v čukášských pláních. Na nejvyšším stejnojmenném vrcholu pohoří Cindrel vypadávají ze skal, z okatých rul, do trav granáty, tmavé a kulaté, sbíráme je, nevíme proč. Nenosí ale štěstí na počasí: z vrcholu do sedla Șteflești jsme promokli až pod kůži. Sedlo je pusté. Odděluje hory Cindrel od hor Lotru, bédná cesta se sklání na obě strany do povodí potoka Frumoasa a do povodí Sadu. Koliba potopená v blátech, před večerem ještě opuštěná. Pastýři dosud výskají, halekají a na pišťaly hrají na svazích, ztraceni v mlze a kosodřevině. Nad kosodřevinami trávy a trávy.

Nad kolibou Șteflești nás zastihl večer, mlžný a tísnivý, všechno bylo prosyceno vodou. Karpaty, trávy, stromy, my. Postavili jsme přístřešky v mechaté smrčině, v nádherné zdravé smrčině, jakou u nás již nevidíš. Marně se sušíme dlouho do tmy, marně dujeme do plamenů. Oheň zkomírá, dým z vlhkého dřeva se spojuje ihned s bělavou mlhou, která nás obklopuje: na pomezí Čindrelu a Lotru jsi jako na konci světa, bratříčku!

M.Nevrlý (Karpatské hry)

jako když hačnete do peřinky, že Pet'o? (HIHIHI). Konečně jsme v sedle (1.720 m.n.m.: opouštíme Lotru).

Debata o tom, co si kdo v duchu zpíval při výstupu na horu...

Ol: „Já Holky za padesát...“

Br: „Jedna, dvě, Honza jde... - to si zpíval Jenda.“

Začíná svítit oskar, odpočíváme, doplňujeme energii kalorickou bombou, nebo spíš bonbónem od Jeníka. Uvědomujeme si, že nás právě čeká stoupání cca 500m. Nálada trochu klesá, ale jen nepatrně. Jsme odhodláni

nejvyšší horu našeho putování Cindrel pokořit.

Tempo udávají ženské (*Jt': Díky tomu stoupáme v pohodě a se sluncem v duši. Šb: V duši nám bylo prdlajs platné...*). Asi polovinu výstupu oskar odolává a občas procitne, jde se celkem dobře. Čím výš stoupáme, tím víc získávají nadvládu mraky, do nichž se noříme, a začíná foukat. Oskar už to vzdal. Na šutrech jsou dobře vidět granáty. Ztrácíme značku a tak zbytek cesty improvizujeme. Fouká neskutečný vítr, trochu mrholí. Už vidíme jakési vrcholové šutry a poblíž nich dvě postavy, které zdravíme (Blažena tvrdil, že ten chlápek kouřil jointa). Konečně na vrcholu. Řvu a rychle trochu scházím, bo mě to málem odfouklo.

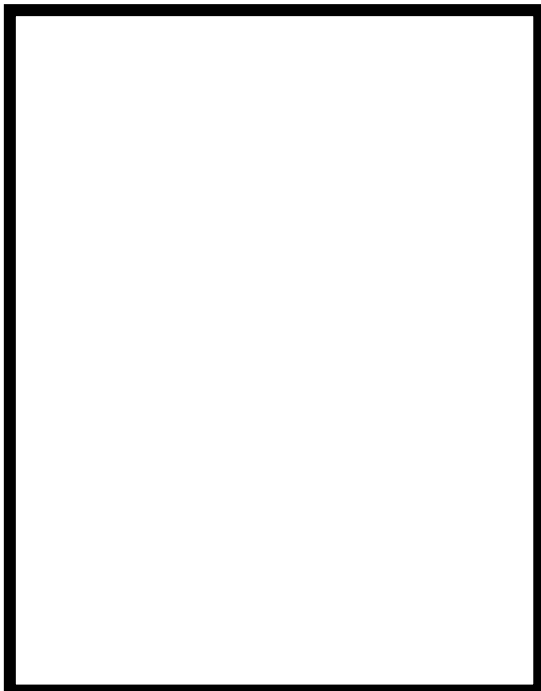

Jenda -

(Jn: Osobně považuji za veliké štěstí a náhodu, že se nám podařilo trefit přímo na vrchol. Myslím si, že po ztrátě značky jsme ho také nemuseli vůbec najít... Jak by potom v tom dešti a zimě vypadala naše další cesta, si ani teď v teple domova raději ani nezkouším představit...)

Ano, dlouho se zde nezdržujeme, neboť vítr opravdu vytlačuje člověka z původního směru a mlha je tu opravdu fest (viditelnost max.10m). Také proto jsme skoro úplně minuli pravý vrchol Cindrelu, kterého si jen někdo náhodou všiml (*Jt': Náhodou Jit'a... Vy kdyby ste mě neměli...*). Podle Šebíkova příkazu chytám buzolu a určuji lehký severozápad (N10°W). Tímto směrem bychom totiž měli sejít ke karovému jezeru (*Iezerul Mare*), kde bychom byli chráněni před všudypřítomným větrem a mohli tam stanovat. Všem je zima, všichni jsou promočení, ale nikdo ani necekne.

Držím lehký severozápad. Jdem lehce z kopečka po louce. Najednou ale zpomaluji - přede mnou hrana. Zde začíná karové údolí. Velmi prudký svah (severní) dolů. Sut'ová pole...

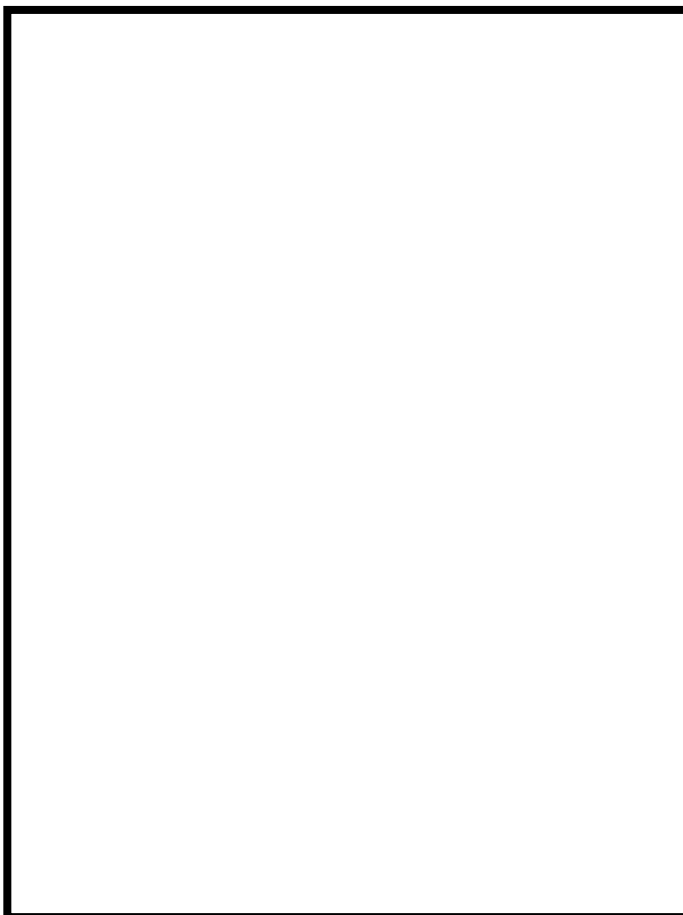
Všechny skály, kameny navlhlé, nic není vidět. Držíme směr, ale vůbec nevíme, zda to tadyma půjde slézt. Najednou se tam třeba objeví skála a je konec. Šikmost svahu se zvyšuje, začínáme používat ruce ke slézání svahu, vůbec nevím, kam slézáme. Depresivní pocit. Svíravá představa, že bychom se ještě stejnou cestou museli vrátet zpět, protože by tato cesta byla neprůchodná.

Strach o to, že někdo uklouzne a už se také nemusí zastavit. Obava z toho, že někomu od nohy odskočí kámen a trefí někoho pod ním. Svah už je prudký tak, že už to není snad ani únosné. Sundávám batoh a jdu se nejprve podívat, zda má vůbec

cenu jít tímto směrem dále. Opravdu tato cesta končí skalní stěnou, naštěstí se ještě velmi opatrně dá slézt do sut'ového pole, které je mírnější a širší. Moc daleko raději nejdu, protože bych už zbytek výpravy v této přehoustlé mlze také nemusel najít.

Velmi opatrně všichni slezou do tohoto širokého sut'ového pole. Stále ještě nevíme, zda se tady bude dát slézt až dolů. Mlha nám nedovolí prohlédnout ani o kousek dál, než na těch 10m (*Jn: Je mi úzko.*)

Úzkostný pocit a strach o ostatní se rozplývá až ve chvíli, kdy pod námi začíná žbluňkat jezero, karové jezírko, které v té mlze vypadá jako okraj moře a ke kterému jsme chtěli sejít... (*Bd: Tento zážitek mám zařazen v pomyslné kolonce „Ty nejhorší“- mokro, kluzké šutry, zkřehlé prsty, dvacetikilový batoh, lidi nade mnou i pode mnou, totální absence horské*

služby či dosažitelné lékařské pomoci...Br:...a já s Pigym na nohou boty značky Prestige.).

Na rovince vedle jezírka stavíme rychle stany, neboť už zase začíná pršet. Rychle vklouzáváme do spacáků - alespoň trochu se zahřát... (Jt': Já a Oluš nejsme prasátka, a tak jsme hoply do plesa - koupel v pravdě očistná - ledová voda, ledový vítr. Ol: Neskutečné, skvělé, očistné ...paráda! Šb: Museli jsme k tomu holky přemluvit, protože už byly fakt pěkně jeté.). Večer se potom scházíme v Zeleném tunelu, kde má pro nás Pigy nachystanou hru „Cesta do Sibiu“ (Dobrá hra, jejíž kvality ale v daném rozpoložení nikdo neoceníl. Chudák Pigy...).

Jelikož měl Pigy také narozeniny, dostali jsme od něj jakousi tyčinku. Ta tyčinka - to je taková jednohubka pro jednoho a bylo nás na ni devět! No, co z toho člověk může mít? - Nic (Br: Rozežranče!!! Pg: Příště se na tebe

vyseru, Trusino.). Utíkáme spát, neb doba už je pokročilá a spacáky vychladlé. Ale dobře, že jsou jenom vychladlé, mohly by být také mokré a to našťěstí ještě úplně nejsou, a tak dokážou člověka alespoň trochu zahřát (Jt': Sušení mokrých hader přes noc na vlastním těle ve spacáku se osvědčilo.).

Jit'a se hrabe ze stanu ven, aby se šla vyčurat...: „Héj! Já nemám botičky! Co když si počůrám nožičky?“

Bl: „Tak je budeš mít pochcané.“

♣ K sestupu k Iezerul Mare netřeba již nic dodávat - hrozný zážitek nevyžadující opakování.

♣ Kvůli počasí a našemu stavu nebylo možno rozdělat oheň a usušit naprosto mokré hadry a boty. Ani goráče už neodolaly. Zbývalo buď sušit další den nebo pokračovat v mokřém.

♣ Přibližně 4,5h chůze od nás se nacházelo horské rekreační středisko Paltiniş (1.450 m.n.m.), kam jsme směřovali. Zbývalo se ráno rozhodnout, jestli do něj vyrazit a nebo

zůstat. Podle vývoje dalších událostí pak v Paltinişi naše putování ukončit či ještě den věnovat sestupu z hor.

30.7.'02

- Šebík -

V průběhu noci nás bubnování na tropiko ubezpečovalo, že můžeme být klidní - vedrem zítra nezdechnem.

Jak jsme se večer domluvili, nebyl žádný budíček. Je potřeba se dospat', odpočinout' si, nedovolit nehodným

zvírátkám (*Br: Např. Jendovi*), aby nás přemohla. Navíc kolem ležela naše známá mlha, která na nás byla přímo závislá a chodila za námi, a vytrvale poprchalo až přšelo. Každý sa vyspal, jak potřeboval. V jednotlivých stanech konali jejich obyvatelé své již zažití ranní rituály. Body dostál svému včerejšímu předsevzetí a zaplesal si v plesu, 4 tempa vybojoval v ledové vodě. Komunikace mezi stany vázla. Každý si měl rozmyslet své stanovisko ve věci dalšího osudu expedice, jejího postupu (Odejít dnes nebo zítra?).

Když vítr, potažmo mlha, dovolili, bylo možno spatřit ani ne polovinu stěny horského hřbetu nad jezírkem, kterou jsme včera slézali. Nevěřičně jsme hleděli na ten šupec. Pěkný průch.

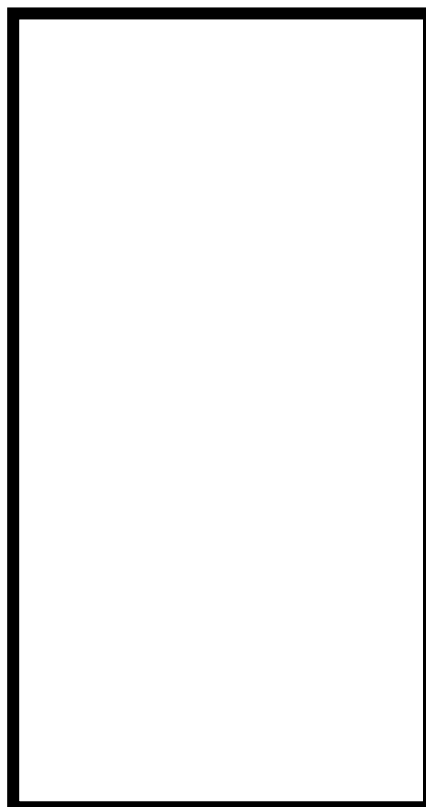
V našem stanu jsme zodpovědně plnili břichy vším, co jsme mohli v dalších dnech postrádat - zejména šlo o různé laskominy. Já jsem dospával minulou noc. Pak jsme se v našem stanu zahlubali do map (konkrétně do dvou) a ujasňovali si vzájemně svá stanoviska, vymýšleli co dál.

Ve 13⁰⁰, kdy počasí nedoznalo nejmenších změn, započal Zelený tunel hlasování. Brouk: „Héééj! Slyšíte?! Náš-... -celý-.... -tunel-..... -chce-...-jít-!! Slyšíte?“ Přes déšť a vzdálenost jsme slyšeli. Co na to roby? „Asi taky jít. Asi určitě jít.“ Náš Modrý tunel skoro taky souhlasil. Netajím se tím, že jsem chtěl eště zůstat (*Jt': Cimprlík.*). Každopádně hlasování mluvilo jasně. Ve 14⁰⁰ odchod.

Začalo rychlé balení. kam s mokřými hadry? z části jdeme do hadrů, obouváme boty, voda (*Jn: Hrubé se aklimatizovat, Brouk udivuje módním maskáče trčí zpod kterých černobílé slušelo...*). Nálada se sami sebe hecovat, Bleskově balíme mokré muchláme, na skládání 14²⁰.

Volíme nejschůdnější východním směru svahu zpět na hřeben, červeném pruhu Klenového háje,

zvedla a umožnila vizuální rozloučení s Iezerul Mare (*Jn: Přesto ale naše včerajší šílené sut'ové pole nebylo vidět ani z polovičky. Na to čím sme to včeraj lezli dolů, bych sa snád' aj eště dojel podívat'.*)

Přeorganizování batohu - Co na sebe? Aspoň včerejších mokřých ze kterých vytéká švy sebezapření.). Snažíme poskakujem kolem stanů. výstřelkem - zpod jeho bleděmodré krat'asy, trenky (*Br: Ale že mi to kupodivu dobrá, snažíme že to není tak hrozné. stany, ve vichřici je se nehledí. Odchod! Je*

cestu, kterou lze ve nastoupat po mokřém odkud budeme po pokračovat až do Paltiniše. Mlha se trochu

Výstup proběhl úspěšně a na hřebeni byl odměněn obklopením mlhou a větrem, což nám už začínalo chybět. Neprší.

Vydáváme se pohromadě po značce. Cesta vede po hřebeni, až na výjimky stále mírně klesá, takže znepríjemněním je pouze vítr, mlha, mrholení a kleč. Všeho postupně ubývá a asi po hodině chůze se ozve: „Napravo výhled!“. Obrovská radost. Chvilkové roztržení mračen umožnilo nabýt konkrétnější představu o pohoří Cindrel, z kterého jsme zatím neviděli nic. Situace se párkrát zopakovala, až do té míry, že jsme v jednom ze sedel zastavili, složili batohy a kochali se konečně výhledem. Mlha byla pryč.

- Body -

Zmizení mlhy způsobilo hemžení fotografů a cvakání spouští a také konzumaci potravin. Pak Šebík vytáhl Hry a přečetl CINDREL. Opouštíme „konec světa“ (viz *K.hry*) a již nasazujeme naši standardní rychlochůzi, kterou urážíme další km cindrelského hřebene. Nálada je pracovní (tedy chodivá) vyhecovaná vidinou nákupu potravin v Paltiniši.

Mnohokrát nahoru a dolů, mezi skalkami a klečí. Smečku agresivních psů umoudří

až Blaženův přesný zásah. S posvátnou úctou zastavíme až u vyhlídky na vysílač a město pod námi. „Sibiu.“, mumlají mnohá ústa nábožně. „Pojďme to zase zpátky,“ navrhuje Jitule posmutněle.

Ještě vyhecovanější pádíme

směr Paltiniš. Klesáme smrkovým lesem po upravené cestě. Potkáváme několik aut, z toho jedno nákladní. Slunce už nechutně praží (*Šb: Klasicky v momentě, kdy opouštíme hory.*), cesta je prašná. Jeden planý poplach, když míjíme dům a několik stodol. „Paltinis $\frac{1}{4}$ ORE“.

A je to tady. Napřed stojíme uhranuti pod funkční lanovkou. Za lesem se rýsují budovy hotelů. Suverénně vpálíme do centra dění (*Jt: Suverénní bylo hlavně naše vítězství v nepsané soutěži „Bio visage a odér“*). Núbl hotely. Suverénnost mizí. Po chvíli debaty míříme zpět najít naši cenovou

Oluš drbe Šebíka na zádech...

OI: „..... – jó? Líbí? Jsi rozpálený?“

Šb: „No jéjej. Já su rozpálený... Ale bacha na to, Oluš. Já jak sa rozžhavím, tak.... – chytnu. A nepustím!“

kategorii (a točené pivo). Nalézáme vhodný (relativně) flek a začíná stavba stanů. Prorocká slova: „Tady něco smrdí.“ Postupně lokalizujeme asi lidské exkrementy, koňských nepočítaně + asi na 3 podrážkách. Nejvíce běduje Jit'a (*Šb: Normálně*

bych se zcela upřímně nezřízeně řezal, ale Jitin „zásah“ se brzy stal prokletím celé výpravy. V její blízkosti nešlo existovat. Hlavně, že včera „plesala“...). Vaříme. Brouk s Blaženou vyráží na vodu. Blíží se bouřka, kolem Modrého tunelu vzniká v mžiku systém rygolů. Jíme. Body a Šebík mají vskutku hutná jídla z těstovin. Šebovo dorazí až Jenda za neustálého hekání (*Jn: Toš to vám řeknu, že to byl opravdu maglajs, - který sa musel rychlo zest', protože postupem času tuhnul jak beton. Ty poslední lyšky, to už sa muselo násilím zarypovat', aby sa to z teho ešusa vůbec dostalo.*).

Brouk s Blaženou našli, co hledali, a i vodu přinesli. Večer tam vyrazíme všichni. Úvod bouřky nás zažene do stanů. Zelený tunel vaří. V Modrém probíhá debata. Body a Šebík se snaží přesvědčit Jendu, aby expedice strávila ještě 1 noc v Sibiu (*V podstatě bylo rozhodnuto, že dále sestupovat z hor nemá smysl, nikoho to neláká a do Sibiu se svezem zítra autobusem.*). Iglů brebentí. Zelený tunel hlásí prázdný ešus a trestná výprava do objeveného lokálu vyráží. Jenda hlídá.

Vpadneme do podniku. Číšník ovládá základy angličtiny. Objednáváme „5 Ursus and 3 coffee“. Vychlazený Ursus chutná, kafe trvá dlouho. Postupně nakupujeme a ochutnáváme všechny druhy chipsů ze stojanu (paprikové, „rybičky“, arašídové, krémové s cibulí, ...) je přednesen návrh na noc v Sibiu a ihned všeobecně přijat. Oluš zažívá extázi při konzumaci sušenek namočených v kávě. Šebík totéž zažívá na místním WC (*Br: Taky tam konzumoval smočené sušenky???*). Kolem 22h platíme a míříme do tábora. I dvě dvanáctky jdou docela cítit (*Šb: Rumunky jedny nemyté...*). Kousek od stanů se Šebík vrhne na Brouka: „Budeme dělat ožralé!“, po chvíli motání Šebík zkamení: „Ty krávo, koně!“ Dva hnědáci pasoucí se

ve tmě u našich stanů vyřadí Šebíka z provozu na delší dobu. (Záhada koňských exkrementů je vyřešena.)

Jť se zajímá o vaření na liháči...: „A kolik těch kostek ten ohýnek zpapá?“

Vmáčkne se do Modrého tunelu, blahopřejeme Oluš k narozeninám. Jako reakci na Jitulín podvečerní

incident s mouchami ve stanu je čtena Hra na nevinné spolubratry (*Jť: Problém byl s komáry, mouchy jsem se snažila přemluvit k dobrovolnému ústupu, před aplikací repelentu. Šb: Měli bychom sepsat Hru na vinnou spolusestru.*). Den končí.

♣ *Do Paltiniše jsme dorazili zhruba o dva dny dřív, než jsme předpokládali. Proto jsme nechtěli tak brzy opouštět místní kraj a chtěli se ještě pozdržet alespoň v Sibiu (a udělat tak radost architektce Jitě). Obávali jsme se možných nachlazení apod. - raději jsme alespoň zintenzívnili příjem „medicíny“.*

♣ *Prostředím zimoviska i letoviska Paltiniš jsme znechuceni - spousta nepořádku, hotelů, aut a hlavně lidí...*

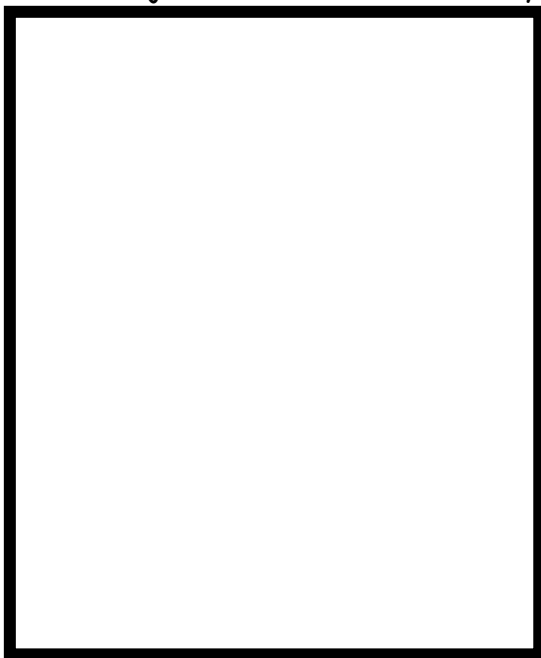
♣ *Narozdíl od minulého roku jsme si nikterak nepotrpěli na udělování expedičních funkcí. V závěru expedice v podstatě vykryštovala jediná. A sice - expediční kreslič Brouk. Důvody jsou s pohledem na některá jeho otištěná díla zřejmé.*

♣ *Zítřej dopoledne se přesuneme do Sibiu, kde zjistíme způsob přepravy zpět, koupíme expediční artefakt a rozfofrujeme zbytek peněz ☺.*

31.7.'02

- Oluš -

Ráno - bez snídaně (plánována až do Sibiu) se sbíráme, časové plány nedodržujem - klasika ☺. O to vyšší obrátky to pak nabírá - zabalit, vyrazit,

letíme dál - teda k poště na bus, zastávky se nevedou, ale hlavně, že je tady nějaký bus zaparkovaný. Pjekný pejsek nám krátí čekání žebrotou.

Jízda? Smrtelná... Prvních pět minut nikdo nedýchá + smrt v očích, teda kromě Jendy - dělá, že spí (*Jn: Zažil sem moc, jel sem s mravnýma divočákama, ale jak mně nekdo při zjížd'aní z horského střediska (1.500 m) serpentinama do údolí (600 m), na dvou desítkách kilometrů, s autobusem vyhodí kvalt..., tak sa začínám potit'.. a jen doufám, že má velký vzduchový válec a výkonný kompresor.*). Horská dráha - 32 km, 38.000Lei. Řidič je d'ábel - místo u

okénka je na infarkt, všechny koně, povozy, auta, dodávky míjíme na milimetry - nebo se alespoň zdá... Pár snah vyfotit něco přes zatápané okna, je nádherně - hory se nám snaží zavděčit a nalákat nás na další návštěvu - úspěšně ☺ (zabírá to). Za oknem se míhají malebné domky. Raşinari (malé městečko, kam jsme měli původně dojít). Sibiu nás dostane - je to kruté velkoměsto, kulturní šok nás nemine... McDonald 's ... Pizzeria ... reklamy ... šílený provoz ... duše úpí... POMÓÓÓÓC... Na nádrů si dáváme batohy do úschovny za 50.000Lei!!! (vyděrači) a valíme do města. Jdeme rovno, rovno, rovno... rovno za nosem... a zacházíme do pizzerie!!!... Pivíčko a pizzy...viz ankety ☺...

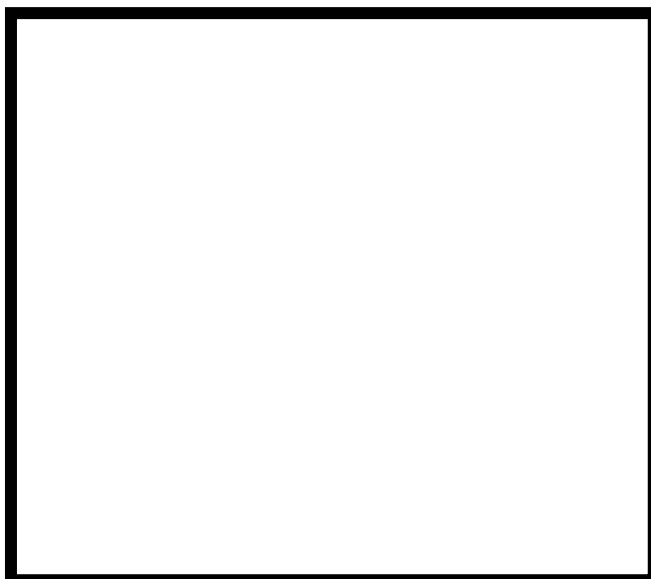
ANKETA : 31.7.02, 11³⁰ - Pizzeria Intim, Sibiu
„JAK SA TI PIJE?“

Blažena: „Myslíš pivo? – České je lepší, ale jde to!“
Jenda: „Banánový juice jsem vystřelil rychle, ale nebyl nic moc.“
Body: „Tož de to. Rozfofrovat půl melounu Lei nebude až takový problém.
Zkusíme s Broukem sehnat krýgl URSUS.“
Brouk: „No tož, je to zatím O.K., vše podle představ, ještě to bude úlet.“
Pigy: „Lehce.“
Jířa: „Dobrotka.“
Peřa: „Trochu to lepší, ale znám i horší :-)“
Oja: „Jejejeje, na lačno?!To zas ze mě budou padat věci :-)“
Šebík: „Za-... pardon. Oluš upadla a drkla mi do ruky. Chtěl jsem napsat, že si zatím nemám na co stěžovat. Fakt veget. Pivko (SILVA) trochu hořké (Ursus je lepší), nicméně lepší než drátem do oka.“
Oluš: „Kdo lže, ten i krade a trhá ptáčkům nožičky ☺.“
Šebík: „Tak já ti tím drátem do oka píchnu a uvidíme.“

„JAK SA TI ŽERE?“

Blažena: „Dobré to bylo, ale bylo toho málo.“
Jenda: „Dobře to uvařili, slupnul jsem to jak malinu.“
Body: „Dobře, až na ten klouzavý talíř v talíři. Možná toho mohlo být víc.“
Brouk: „Je to na hovno. Nebylo to sice nejhorší, ale vzhled a množství nesplnilo ani zdaleka očekávání.“
Pigy: „Je to super - množství bych uvítal víc.“
Jířa: „Tož dalo sa to. Už je dušička v pěřú.“
Peřa: „Už sem dojed, ale bylo to dobrý. Jsem pln a maximálně spokojen ☺.“
Šebík: „Já si na rozdíl od některých konzumentů nestěžuju, páč jsem měl porci „mare“ - tedy docela velkou. Zdlabl jsem to, sem spokojen. Eňo, ňuňo.

P.S. : Oluš se už posbírала a dostala se na židli. Objednáme další pivko.“

...

Opravdu si pošmáknem!!! Nepopsatelné pocity z nasycených žaludků, příboru (*Šb: Oluš žrala, co ji pod ruku přišlo.*), uspokojených chuťových buněk - lahoda... (*Šb: Následná návštěva cukrárny způsobila, že nám cukr tekł i z uší. Tak neskutečně sladké zákusky jsem v životě nejedl a ani nedojedl - nešlo to, nezvládl jsem dva naprosto normálně vyhlížející zákusky.*)

Br si stěžuje: „Blažena mě v noci podruhé sejmul. Se probral, viděl pytel s ponožkami, tak ho chtěl dát na bok. A byla to moje hlava.“

Poté donde na shánění artefaktu expedice - POHROMA. Šebík: „Vlezeme do 1.obchodu nalevo a vyberem!“ Jenže 1.obchod nalevo:

Dámská konfekce, druhý lékárna, 3. ..., 4...., x.... Ponožky, deštníky = galanterka ⇒ razíme tam. Šebík: „No jo, jak se to ale řekne??? Že chceme podkolenky?“...Chvíle, okamih... a na prodavačku: „Takové (ukáže na Pigyho klasické ponožky), ... ale takové (ukáže sobě pod kolena).“ Slečna ofšem má jen nezářivě šedé a pak nic. Jdeme dál, čučíme do všech výloh, nalevo, napravo... ništ... Nemáme se k činu... Jdeme dál a dál a dál... Vzkročíme do obchod'áku. Šebík: „Tak tady ho pořídíme, jinak z něho nevylezeme!“... Jedním slovem: ŠÍLENÉ! Nemůžeme se absolutně shodnout. Na ničem. Drahé... Kravina... Drahé... Éééé... Hm, do toho se mi nechce... - Postupně se

všichni zcela, ale úplně, úplně, zcela tak zprudíme, že už nechceme ani mluvit... A mně se to nechce ani popisovat, ale má-li na to někdo sílu - budu vděčná... Vše vyvrcholí KAPESNÍKEM (!?!) za 7.000Lei a všichni se rozprchnem s tím, že 16⁴⁵ je sraz na nádru (Bd: Nutno podotknout, že polovinu obchodňáku tvoří hadry, čtvrtinu kýchovité suvenýry a zbytek je roztroušen po celé třípatrové budově.; Panonie, kterou máme jet domů, přes Sibiu neprojíždí a dalo nám poměrně dost práce najít způsob, jak na ni vůbec nasednout. Musíme jet večer autobusem do Simerie, kde jsme prvně v Rumunsku vystoupili, tam přespat a po poledni nasednout do zmiňované Panonie.). K činnosti babské group: Peťa se pachtí po červené košilce, my se větráme venku, jde nám oběma s Jituš na úžeh - úpal. Dále pokračujeme zpět přes město a potkáváme různé „účastníky zájezdu“- (Jn:

Jitčina definice (pro nás) náročné expedice.) a vyměňujeme si pocity beznaděje na pořízení úžasných darů, na útěk před horkem, na nespruz... Já pak hravě blednu téměř k omdlení při nákupu v samošce - odkud prchám na lavičku do stínu, kde sedím, čučím a chytám nepěkné pohledy od spolusedícího tlouštíka. Vyměníme s Jituš zbytek Lei na Eura a fičíme na nádr... Nakouknem do kostela a vyjádříme obdiv pár tichým zákoutím tohoto velkoměsta.

- Pigy -

Chlapská část expedice - alespoň její valná část v počtu 4 se vydala do města na obhlídku hospůdek a pivnic. Jako první odpadl Šebík s tím, že chce něco koupit rodičům. Blažena, Brouk a já jsme zůstali a pili dál. Šlo to. Šlo to dobře. Brouk a Blažena chtěli dovézt domů krýgly. Brouk a Blažena se svými komunikačními schopnostmi neuspěli (*Šb: Tomu není těžké uvěřit ☺*). Mezitím přišel Šebík a oznámil klukům, že Body má Ursuse za 20.000Lei. Následovně jsem byl vyzván, abych krýgly šel koupit sám a jako protislužbu jsem si vyžádal, abychom posléze přešli ke konkurenci. Obsluhovala tam pěkná slečna. Se svými

komunikačními schopnostmi jsem uspěl a výsledná cena dvou Ciuc /Čiuk/ za 40tis. uspokojila Brouka i Blaženu. Následně i mě žádaná protislužba. Byl čas vyrazit na nákup jídla, cestu k nádru. Nákup chleba OK, nákup salámu KO. Až když jsem poprosil Blaženu a ten vzal prodavačce tužku z ruky, jsem napsal požadovanou gramáž a řekl: „TEN.“ (*Bd: Na rozdíl od těchto hospodských povalečů jsem vyrazil za kulturou. V Sibiu k návštěvě doporučuji park před univerzitní knihovnou a pravoslavnou katedrálou. Když jsem se k ní blížil, svým zkušeným ostřížím astigmatickým okem jsem odhadoval, odkud by to šlo vyfotit - hm, tam. Sjel jsem tam pohledem a musel se usmát - přesně na tom místě stál Jenda a fotil.*)

Na nádru jsme měli malé zpoždění. Na autobusáku ještě jednou zkuším štěstí a šel jsem koupit tři ursusové krýgly. Po delší námaze jsem koupil tři za 20tis. kus.

Cestu do Simerie jsme absolvovali v klimatizovaném autobuse s klimatizací, která nefungovala (- ani okna se nedala otevřít). Dvě hod'ky jako v troubě (Šb: *Teče z nás jak z prasat...*).

**Jit'a na nádraží: „Nemáte někdo pár těch šmrliků na záchod?“
Jenda ji podává záchod'ák...
Jt': „Ne, Leie.“**

V Simerii jsme vystoupili na cestě a hned nás málem uchvátil projíždějící kamion. Vydali jsme se hledat nocleh a vodu. Vodu jsme našli (*Ochotná rumunská rodina nám s maximální ochotou vyhověla*) a následně

nás dítko zavedlo kamsi za ves do sadu, kde jsme se utábořili. Přišel nás navštívit policejní plukovník a hned bylo o zábavu postaráno. Neuměl anglicky, my francouzsky. Donesl nám 0,5l své pálenky - fakt ušla (*Revanžovali jsme se naší slivovičkou. Plukovník nám neúnavně opakovaně popisoval jednotlivá navštívená místa naší expedice, neboť jsme mu nebyli schopni vysvětlit, že na ně teprve nevyrazíme, ale všude jsme tam už byli a vracíme se domů. Věnovali jsme mu poté jako výraz vděku za příjemnou společnost „rezervní“ expediční tričko.*). Domluvili jsme si na zítřek football match s místní omladinou. Jsem zvědavý, co to budou za řízci, co proti nám nastoupí (*Jn: Hlavním aktivistou, který sa najväc podílal na zorganizování zítřejšího zápasu byl Brouk. Ten jak uslyšal „o fotbale“, tak začal být jak na trní, nevěděl co by dělal, a tak začal chodit' kolem stanů a netrpěливо a opatrně pravil: „Toš ..., toš to ... to bysme, ...to bysme mohli ..., mohli zahrát, ...jako s nima ...,ne?“ - A když sa zetkal s jakúš takúš pozitivní odezvů, tak byl šťastný jak blecha, začal poskakovať... : „Toš .., toš to nějak domluvíme, ...ne?“ A tak sa to hlavně s jeho přispěním domluvilo.*).

Kulturní večer se nesl v rytmu Bodyho oslavy pravých 22. narozenin a hry zvané Hrníčkárna (- *postavená na vzájemném dopisování*). Vesele píšem a komáři nám vesele pouští žilou. Dnes jsme přečetli poslední Hru, páč příští noc strávíme Bůh ví kde. Dobrou noc.

♣ *Příjemný pohodový den. Doléhá na nás smutek ze zítřejšího návratu. Bylo to jakési krátké. Prozatím si nejsme jisti, jak se bude kdo dopravovat domů.*

♣ V báglech máme beznadějně promočené hadry, které jsme nestačili usušit. Je šílené vedro. Všichni jsou zdraví.

1.8. '02

- Šebík -

Kolem osmé ranní opouštíme naše sauny, v které se proměnily (přes noc) naše stany. Vedro bylo až nesnesitelné; a nezaprší a nezaprší. Zrychleně snídáme. Porcujeme a snídáme Bodyho meloun jako dozvuk včerejší oslavy. Bohužel odmítám, protože **Jendovi se stále nedaří zapálit líh...** krom bouřky hrozí taky pěkné **Bd: „Jdi si hrát s buzolou.“** hejno jezevců (jezevec = průjem).

Už v 8³⁰ se objevuje místní domorodec - fotbalista s mladou tlumočnicí (na věku se neshodnem; 11 - 16) ovládající výborně angličtinu. Začne hned chrlit na nejbližší stojícího Brouka a Blaženu, jestli jdeme hrát ten domluvený fotbal. Brouk se nezúčastněně začíná rozhlížet po okolí, Blažena chvíli přikyvuje a pak s větou: „Tak to je mrtvé.“ a s pohledem k nám volá o pomoc. Žádáme Rumuny o 15-timinutové strpení, během něhož rychle dojíme (Bd: *Tak to si nepamatuju, o žádném mlíku nic nevím.*), sbalíme sauny (tropika zevnitř zlitá), bágly, loknem si kafete

od

ženských a oděni v pomrdančové dresy vyrážíme do boje hájit svou čest a nohy v mezistátním fotbalovém utkání. Naše roztleskávačky a funkclub v jednom zůstávají, nevzrušeně pokračují v pikniku a vyprovází nás hesly: „To bude trapas; Ať to moc neprojedete; Bez vítězství se nevracejte!“ apod.

Při přesunu na simerijský fotbalový stadion se lámanou angličtinou zapovídám s překladatelkou. Dozvěděla se o nás od rodičů - zdá se, že naše návštěva tady je jako příchod věrosvěstů Cyrila a Metoděje na Valašsko. Vedle hlavního hřiště stavíme z našich bágů branky, přibíráme do svého týmu naši tlumočnici Lauru a Rumuna Andyho, proti nám se staví stejně početný tým s dosti nižším věkovým průměrem. To nás povzbuzuje. Porážku si nepřipouštíme. Hra!

Tempo zápasu je vysoké. Polovina z nás hraje bosky ⇒ několik efektních pádů (Bd: *Jenom sedlák se nedokázal odloučit od milovaných goráčů.*). Úvodní nervózní minuty uklidňuje Broukův krásný centr před branku a moje gólová hlavička ⇒ 1:0. Rozjíždíme náš kombinační stroj, Jenda v brance si stěžuje na nedostatečné vytížení. Další kombinace v opačném podání - přes pravé křídlo pronikám a servíruju Broukovi, který přesně umísťuje gólovou střelu ⇒ 2:0. Na 3:0 dává Blažena z penalty českou nohou po soupeřově rumunské ruce. Postupně střídáme brankáře. Góla si dává Body (2x), Jenda a podaří se i Lauře, která nás svým fotbalovým nasazením udivuje, stejně jako dirigováním všech přítomných. Stav se vyšplhá na uspokojivých 8:0 a naše ženské pořadí nikde. Náš triumf je nezajímavý. Po našem zaspání a inkasovaném gólu na 8:1 se došinou, složí batohy a jdou se osvěžit k nedalekému zdroji vody. Je šílené vedro. Po poločase jsme

Děláme si srandu z Jíti...

Jt': „Vy ste ale pěkně hnusní.“

Šb: „Ty ses taky moc nepovedla.“

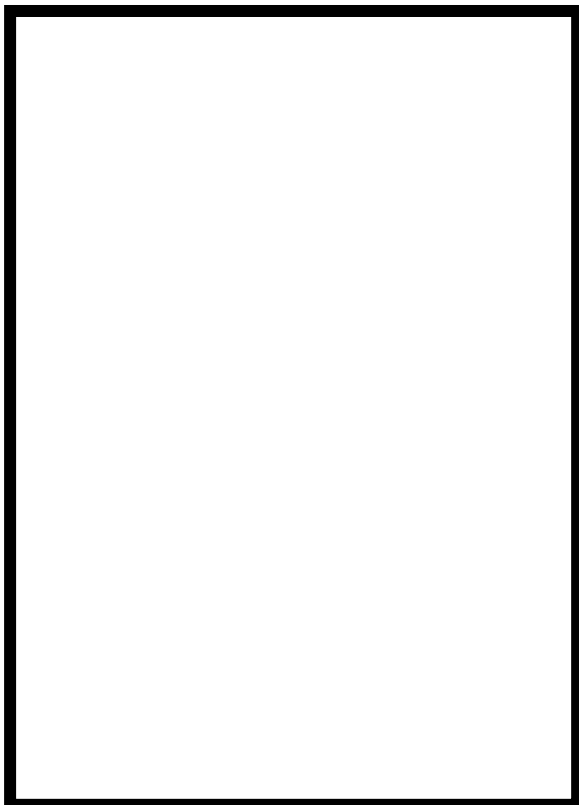
mrtví, bolí nás chodidla, svaly ztuhly, nejsme schopni udržet tempo. Vysvobozuje nás až v zápalu hry poškozený míč, s kterým nelze pokračovat.

Hurá. Game over. **Romania:Czech Republic 2:9.**

Podáváme si ruce, fotíme se, loučíme se. S Laurou vyměňujeme adresy. Zjišťujeme lokalizaci vlakového nádraží, obchodu a řeky. Poslední jmenované škrtnáme z diáře. Je asi 11¹⁵ a loučíme se i s Laurou, které děkujeme a vděčnost vyjadřujeme věnováním několika českých mincí jako suvenýru. Kontaktem s Rumuny jsme nadšení (*Ol: Mezitím co se tam ti - ...- honí jak šílenci v tom vedru, my si užíváme dovolenky v sadu sušice stany,*

posléze pak v příkohoutkovém letovisku...- paráda, doháním opalování...).

Stěhujeme se na tribunu. Ta po chvíli vypadá jak vietnamské tržiště - vybalujeme všechno mokré (ještě od cesty k plesu) a sušíme. Boty, trička, košile, kratásky, stany,... všechno těsně na sobě na několika metrech čtverečních. Sprchujeme se pod kohoutkem vedle tribuny. Hic. Ženské radostně využívají svých plavek a převlékají se. Domlouváme poexpediční sraz, vyjasňujeme si vzájemné dluhy. Jenda přináší „z města“ dvě vaničky nanuků. Začíná oslava jeho narozenin. O blahopřání myšlenkami nikdo ani nezavadí. Bagrujeme lžicemi. Netrvá to dlouho.

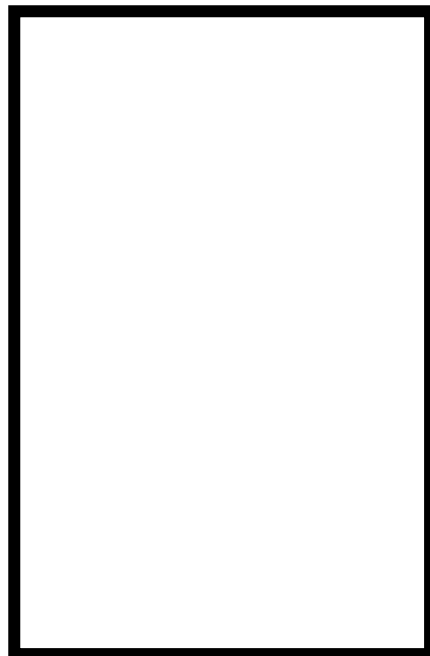
Na tribuně se válíme do 13⁰⁰, kdy likvidujeme naši sušárnu, dáváme jí původní vzhled a účel a odcházíme na nádr. Tam skládáme bágly a postupně nakupujeme v obchůdcích a zbavujeme se posledních Lei. Většina nezhrěší a ochutná ještě čepované pivo Halba za 9.000Lei. Někdo pro jistotu víckrát. Podaří se mi, jako satisfakci za neúspěch odvézt si ze Sibiu origoš krýgl, ukecat za 20.000 jeden tady (Timișoreanu).

Ve 14⁰⁵ se společně fotíme naposledy na peróně mávající expedičními kapesníčky. Očekáváme Panonii. Doráží s mírným zpožděním. Cestou do vybraného vagonu mě z vlaku osloví postupně tři Češi! První: „To sou ňáci Američani nebo co.“ Druhý: „Co je tady zajímavého?“ Třetí: „Kde ste se tu vzali?“ Hledím a nestačím

odpovídat. Zabíráme 2 kupé vedle sebe (ženské+Jenda; zbytek). Sbohem Simeria. Určitě někdy příště.

Cestou se rozhodně nenudíme. Povětšinou někdo do někoho ryje, ten se nasere, dají si do držky, za chvíli si to vrátí a tak. Ústřední postavou většiny výtržností je samozřejmě sedlák Jenda (*Jn: Opatrně.*). Stihl rekordní počet incidentů se všemi krom ženských, které ho cestou vykrmovaly a nemohl si to u nich rozházet (*Jn: Já sem stihnul incidenty?! - To snád' není možné... Vážení čtenáři, - já bych moh' vyprávět, kdo inicioval incidenty. „Vy smyci“!*). Při konfliktu s Broukem těsně před hranicemi bylo jedno kupé celé zlité vodou. Během několika sekund bylo třeba vše bleskově přestěhovat do dalšího kupé s pasovou kontrolou v zádech. No prostě fakt česká hovada.

Náš transport byl značně ztrpčen jen potyčkou (slovní - tak tak) s rumunským průvodčím, který trval na zaplacení příplatku za rezervaci. To jsme odmítali a hádali se s ním. Pigy dokonce sehnal Rumunku mluvící anglicky, která průvodčímu tlumočila naše rozhořčení a argumenty. Nic nezabíralo. Z obavy před potížemi, které by nám mohl ten parchant způsobit na hranicích, nakonec rezignujeme a skládáme 55.000Lei na osobu. Požadujeme po průvodčím, aby nám ukázal svou legitimaci, kterou si hodláme opsat a stěžovat si.

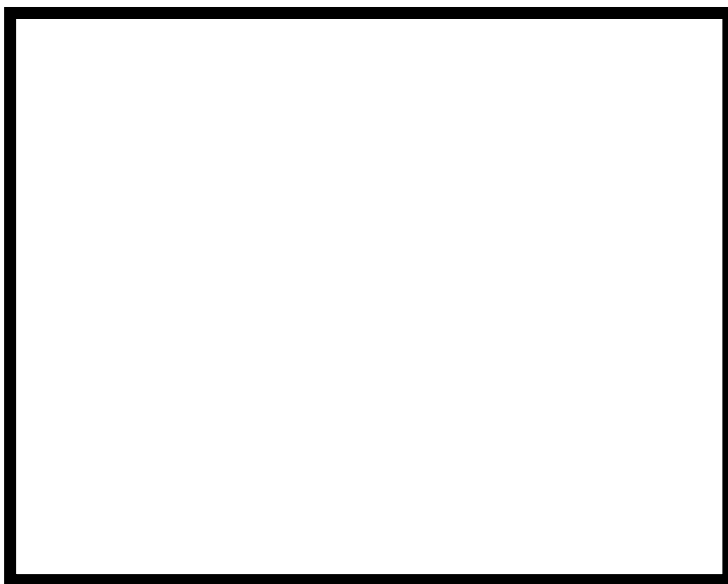
Možná naivní, ale asi jediná možná forma odporu z touhy po spravedlnosti. Průvodčí s úsměvem odmítá, na podstrčený notýsek nám udělá křížek. Ubohá překládající (*Jn: Pěkná a šikovná...*) Rumunka také nic nezmůže. Osobně jsem už pěkně nasraný a dávám to tomu vyculenému šmejdrovi s našimi 500.000Lei v jeho kapse najevo. Vystavený doklad (který si podložil podložkou, aby se mu nepropsal) je pro srandu králíkům. Vydělal si. Vyhrál. Naše chyba. Příště peníze z ruky až po jeho legitimaci. S pokrčením ramen a stále uculenějším ksichtem odchází tenhle vypasený anonym (šéf vlaku) následován druhým průvodčím, který po celou dobu vůbec nezasáhl, kolegy se nijak nezastal. Proč asi? Nálada mizerná. Oněch asi 50 Kč nás samozřejmě nezruinuje. Šlo o princip (*Bd: Pravda, jsou i dražší životní zkušenosti.*).

Časem se vše vrátilo do normálu, nechtěli jsme si cestu tak zkazit. V jednom kupé čtu ostatním za expedici nastřádané klíny. Je šílené vedro. Pigy dává Rumunce za ochotu s překladem čokoládu (*Jn: Vrrr... Br: Jeník si hraje na startující traktor. Pg: Zalez do boudy, Trusino, a nevrč. Pro zájemce podám bližší informace ☺*). Opět se kupí incidenty. Furt žerem. Dopisujem deník. Pokračujem v Hrníčkárně konverzací na papírcích. Incidenty jsou drsnější....

Brouk si chce v restauraci přistavit od vedlejšího stolu, kde sedí dva Rumuni, židli. Zdvořile se otáže: „Is it volné?“

Kolem 21h nás Jenda svolává na pokračování své oslavy. Mizí jedna čokoláda a jedna půlkilová nutela. Uf! Přijíždíme do Budapešti. Blbne na chodbičce, tančíme na nádražní hudbu.

Odjíždíme z Budapešti. Účastníci odpadávají, usínají. Zhruba po čtvrthodinách jsou buzeni trousícími se průvodčími, celníky, oběma pasovými kontrolami. Statečně jsem zaspal Petinu oslavu narozenin. Na to jsem fakt dobřej!

Je dohodnuto, že nevystoupíme v Bratislavě, ale přikoupíme u průvodčího lístek do Břeclavi. Dáváme mu do kapsy každý 100Sk (*Pg: Ten chlap nám „dal“ takmer 50% z'avu.*). Jen Jenda s Oluš s námi nevystoupí, ale budou pokračovat do Brna. Sbíráme naše krámy roztahané za 12 hodin všude možně. Stahujeme zbytky slivovice. Vagónem zní bez ustání „Everybody likes banana (*Jn: Jo jo, to je song!*)“.

Ta jižní Morava je jistě krásná zem,... ; I love you my baby, my sweet cherry...“.

Spolucestující z nás mají pramalou radost (*Jt: Ostatní cestující jsou kulturní barbaři!*).

Asi ve 2³⁰ vysedáme v Břeclavi. Na dojetí při loučení s Jendou a Oluš nějak není čas. Stačíme jen upozornit Oluš na Jendovu chlípnost a na nebezpečí, v jakém se teď po jeho boku ocitá (*Jn: Co tím myslíš...; Co tím myslíš, Ševčíku?! Ty děláš, jak bych byl nějaký „nezkrotný samec“ a né klidný a vyrovnaný muž, jakým se ve skutečnosti jeví. Ačkoli ..., je pravda, že někdy přijdou chvíle, ...- ale to by snád' aj stačilo. Ol: Naši cestu vlakem bych raději nechala zahalenu rouškou tajemství...).* Vlak se rozjíždí, pleskání dlaní natažených z oken s dlaněmi na peronu. Expedice s posledním tlesknutím skončila. Myšlenky účastníků se obrací k budoucím dnům po návratu domů.

Již jen sedmičlená skupina opouští noční Břeclavské nádraží a mizí za město hledat poslední „společný“ nocleh.

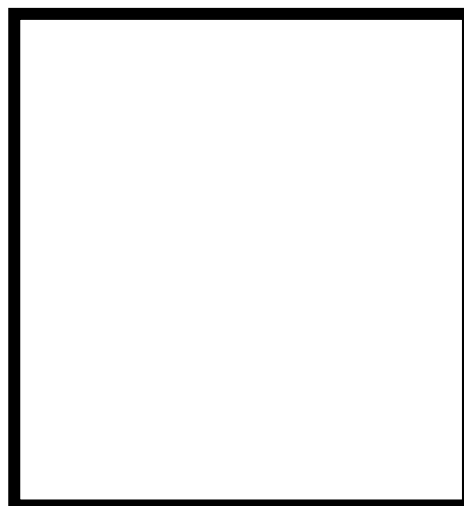
♣ *V Břeclavi jsme vystoupili proto, že se všichni rozhodli pro cestu domů stopem, který by odtud neměl činit velké potíže. Jendovi jsme dali dofočené filmy, aby z nich příští den (pátek) dal udělat fotky.*

**Vlakem prochází strašně ukecaný
prodejce novin a narazí na Blaženu...:
„Mistr! Mistr! Newspaper? Speak
english? Newspaper?“
BI strojově: „I don't speak english.“**

CESTA DOMŮ **v heslech (2.8.'02)**

- Oluš -

S Jeníkem fičíme do Brna - průvodčí se už neukázal, takže za 100Sk až do Brna. Zajdem na „ledňáka“ ☺ a potácíme se Brnem na net. Mátohy. Vše je snivé, utahané. Po netu lavička - Jeníkovi hlídám sny nad klimatologií a pak se rozejdem, jako bychom se měli vlastně za pár hodin zase sejít... a zatím !?... (v 9:15 vana - mejdlo - pěna - šampon - brutal špína - postel ... no a pak bylo po srandě, kamarád = vlastník postýlky, se vrátil... *Šb: To spíš sranda teprve*

začala, ne? Ol: Kamarád zadanej..., smůla, nepopírám ☺) Návrat domů 4.8. 15:32
(BTW: Mamčina 1. reakce: „Ahoj, proč's neprijela až v úterý?“ ☺)

- Jenda -

Ano, jak už Oluš vylíčila: Neskutečnou rychlostí, která na koridoru mezi Břeclaví a Brnem neklesla pod 120km/h, jsme v Brně snížili naše zpoždění o 25min! Ospalí jsme byli, na tom internetu jsem usnul. Pak jsem si zdřímnul aj na lavičce a Oluš si četla a hlídala, aby mňa nikdo neukrad (Br: *To bych chtěl vidět toho magora, co by se s tebou tahal.*), ale beztak spala takej (Ol: *Nespala, ty si ale, víš...*). Zařizují si pak věci, které jsem potřeboval zařídit' (Pg: *...a potom se zřídit'*). A domů sa dostávám autobusem do jednoho krásného města, potom z tohoto města vlakem do našeho města a z našeho města pak autobusem na naši zastávku domů (15²³h).

- Body -

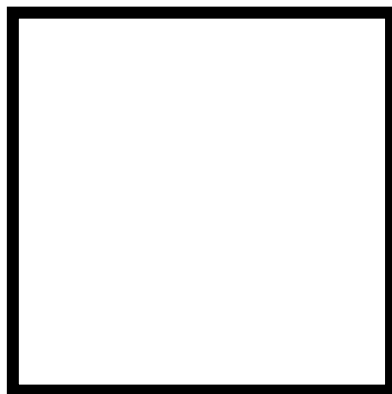
(4 stopy + autobus; 6h)

Setkání: Na odpočívadle za Strážnicí mě míví Pt'+Jt'. V U.H. stojí Pt'+Jt', já je mívím. Vsetín-V.M. mě přibírá do auta Pigy. Relativně největší problémy v oblasti Strážnice-U.H.. Celou dobu ujíždím dešti, dostihl mě na Vsetíně.

(Trasa: Břeclav - Strážnice - Veselí n.M. - U.H. - Zlín (bus) - Vsetín - V.M.)

- Pigy -

(2 stopy + vlak + autobus; 5 h)

Po snídani jsem šel dost dlouho. Od cca 9³⁰ stopuju. Začíná bouřka, eště že jsem pod nadjezdem. V cca 10¹⁵ stopnu chlapa s nápisem OTIS. Kecáme, objíždíme U.H. a St.M. u U.H.. V 11²⁵ mě vyhazuje v Otrokovicích na křižovatce. Cestou mávám v Strážnici na Brouka. Přes Zlín se dostanu za 1h. V 13¹⁵ stopuju a ve 13²⁰ jedu. Ve Vsetíně bereme Bodyho. Ve 14¹⁵ vystupuju. Doma jsem ve 14⁴⁶ vlakem.

- Brouk -

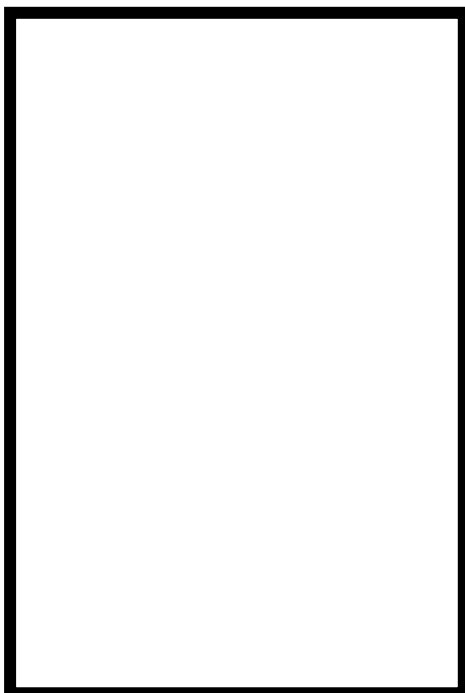
(5 stopů + autobus přes Zlín; 5h)

V Břeclavi začínám stopovat v 9:30. Blíží se bouřka, první stop do Hodonína. Pak chytám stopa do Strážnice. Bere mě transit s perfektně vybaveným vnitřkem (dvě letiště) a v něm 4 discofilové. Ve Strážnici mě míví Pigy a Blažena. Stopuju do Uherského Hradiště. Přecházím ho pěšky a stopuju na autobusové zastávce. Bere mě týpek, co jezdí tirákem do Španělska a nabídl mi, že mě může někdy svést. Zapsal jsem si jeho číslo (Šb: *Á, řidič u Brouka zabodoval.*), poděkoval a vysedl ve Zlíně u Carrefouru. Přejel jsem trolejbusem Zlín a začal stopovat před

světelnou křižovatkou. Chytám transita. S řidičem kecám. Na Vsetíně jsem ve 14:30.

- Jiř'a & Peř'a -
(4 stopy; 6h, 7h)

Na stop se nehoníme, snídáme a sháníme pitnou vodu. Kolem 9. hodiny jdeme na stop, který je rychlý - potkáváme Blaženu, Brouka a Pigyho. Uherské Hradiště - asi 30min - trochu moknem. Uherský Brod - asi hodina (úporná) - pro zlepšení nálady si kupujeme čerstvé pečivo v pekárně. Luhačovice - jíme meloun a stopli jsme bomba chlápka, který nás odváží do našich domovů - Jiř'a dorazila v 15hod a já asi v 16hod.

- Blažena -

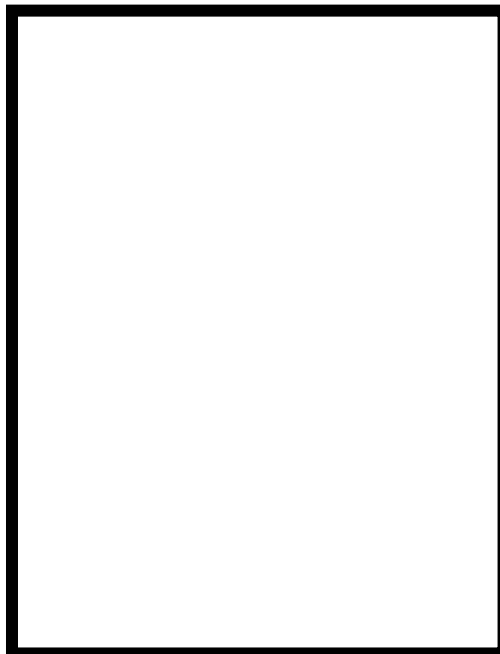
(4 stopy + trolejbus + autobus; 7 h)

Asi v 10⁰⁰ jsem se přivtěřil ke chlápkovy, který mě vzal kousek za Hodonín, tam chytám pohodového chlápka, vyhazuje mně ve Strážnici. Čekám na bus-zastávce asi 10min, stopuju staršího pána v dodávce, vystupuju v U.H.. Za Starým městem mi staví důchodce ze Slovenska, dobře jsem si s ním pokecal. Jedu do Otrokovic a z tama trolejbusem do Zlína. Ze Zlína busem až do V.M., 16³⁰.

- Šebík -

(3 stopy; 6 h)

Břeclavskou cukrárnu, kam jsem se zašil (kafe, juice, WC, deník, ...) opouštím až ve 12⁰⁰. Předcházela tomu fakt veselá scéna, kdy matka dvou dětí (♀ 14, ♂ 10) nemohla ani jedno z nich donutit, aby šli v cukrárně na záchod. Byl jsem na něm totiž před něma, vysral jsem se z podoby a vypustil jsem tam několik střel „ZE MĚ VZDUCH.“ Ozon to byl pěkně hustý. Musela je tam téměř dokopat. („No co, tak to není taková hrůza. Tak to musíte spláchnout.“ „Ale to je spláchlél!“ „Tak co tam je ??“ „Strašný smrad!“) Obě děcka byla „otrávená“, se zadržným dechem se pokoušela čelit tomuto biochemickému pumovému útoku. Dělal jsem, že to nevnímám, že jsem tam před něma

určitě nebyl já a že nesedím 2m vedle nich a všechno neslyším. Těžko jsem tlumil záškuby smíchu.

Stopovat začínám až ve 12³⁰. Jsem vyhozen před Hodonínem! Rezignuju na nemožném fleku a skoro ani nedoufám ve vysvobození. Hic. Po 2h nakonec přece. Ve Strážnici jsem 1h za přejezdem a odjíždím s čecho-rakušáky. Cílová stanice? Valmez. Tak to by šlo (16h).

♣ *Po důkladném domácím odpočinku jsme se sjeli 7.8.2002 k Jendovi (Velká Lhota) na poexpediční setkání. Stručně přiblížím program: 1. Kecání na houpačkách na zahradě, 2. Zhuntování se při společném fotbalu, 3. Tzv. decentní trusínovská večeře (kdo nezná, nepochopí), 4. Prohlížení a objednávání fotek z 11 nafocených filmů. Tak zase za rok...*

A NA ZÁVĚR EXPEDICE...

- Oluš -

... A tak jsem dostala za úkol to rozetnout a začít chrlit slova chvály ☺ ... A tak já je tedy chrlit začnu ... Přes všechny asfaltové hady a betonové krabice a tváře všech těch „perspektivních“ lidí mi v duši zůstane ještě dlouho obraz Karpat na en způsobů – za mlhy (to je ten nejpobulárnější), za deště, za ranního líbání paprsky, za ticha a klidu, za slunna i za mračna ..., ale ten obraz tam nebude jen tak – statický, bude tam i 8 tváříček, které k nim neodmyslitelně patří ... A tomu neodmyslitelně jsem moc ráda ... Expedice nejen splnila, ale daleko předčila má nejtajnější očekávání ... Nabytá zkušenost? Nebát se mlhy ni deště a větru a kamzičích výkonů (studených ples) a jít DO TOHO! Děkuju všem.

- Brouk -

Nee, tož já nejsem moc na nějaké okecávačky. Mě se expedice prostě líbila, hlavně, že byla furt dobrá nálada a nevzdali jsme se v tom blbém počasí. Ve srovnání s minulým rokem – lepší. Čus bus za rok.

- Pigy -

... bych rád poděkoval všem, kteří hlasovali pro tuto expedici. Letošní je nezapomenutelná. I přes trvalou nepřízeň počasí se nás trvale držela dobrá nálada. Nezapomenutelný byl určitě Cindrel a všeci, kteří letos šli, ale i ostatní místa, která jsem si nezapamatoval. Prostě od 23. 7. do této chvíle OK na ².

(Trochu silnější kalibr.
Pardon...)

Děláme si srandu z Oluš...

Jn: „Když už,...“

Br: „..., tak už.“

Jn: „Co už...“

Br: „... s Oluš.“

Bd: „Souluž.“

Bl se rozčiluje: „Ta baterka svítí na piču.“

Šb: „A když ji namíříš někam jinam?“

Bl: „Co??? Jo – tak to svítí zas na hovno.“

- Blažena -

Jsem moc rád, že jsem na expedici jel, všeci lidi byly v pohodě a doufám, že jsem se jim taky tak jevil (*Jn: Jo.*). Trochu nevyšlo počasí, ale nálada byla super a to je někdy víc důležitější než počasí. Tak sa všeci mějte a zas někdy.

Jířa -

Byla to pro mne první expedice a zkušenost s batohem na tak dlouho ... Doufám, že ne poslední. S takovou bandou fajných lidí bych se vydala i na konec světa (*Jn: Já s tebou ne. Pg: Gentlemani ještě nevyběhli. Co je gentleman si, Jendo, přelož, když máš 1 z maturity.*). Mějte se móóóc pěkně, na mlhu, déšť či kosu nehleďte a s úsměvem na tváři chod'te světem ...

Peřa -

Beee, beee (v Broukově podání BEEEK) ... Díky všem za získání a uložení nádherných vzpomínek ... Na brzkou shledanou ...

Šebík -

„Není nic horšího, než kvůli dešti, únavě či chladu nedojít tam, kam si člověk předsevzal Ještě nesnesitelnější než chlad a zima je nesklonit se k jezeru, jehož vody jsem si dlouhé měsíce před tím představoval.“

Musím poděkovat všem zúčastněným, díky nimž jsem se napil ze všech jezer, na která jsem před expedicí myslel. Krom toho také Gingerovi, který loni dokázal přesně pojmenovat, co to zůstává po dobré expedici hořkého na jazyku. Věřím, že letoškem počínaje na něm bude zůstávat vždy jen chuť lehce nasládlé jezerní vody. Ještě jednou všem moc díky za vydařenou expedici. „Jdi stále dál! Zítra již bude všechno lepší! Jen houšť a větší kapky!“ ☺

- Jenda -

Dík za zdařilou expedici patří těm, co udrželi dobrou náladu (vesměs všeci), těm, na nichž byla dobrá nálada udržována (většina), těm, kteří byli veselí pořád (Brouk), těm, na nichž byla dobrá nálada udržována pořád (Oluš, Jířa), těm, kteří šli i když toho už měli dost a

přesto nic neřekli (Peťa), těm, kteří měli pořad přemíru energie (Blažena), těm, kteří nám zajistili levnou a jednoduchou jízdu vlakem (Pigy), těm, kteří expedici drželi pevně v rukou (Šebík), těm, kteří vše viděli z nadhledu (Body), a těm, kteří toto vše napsali (Já).

-Body-

Občas mi blesklo hlavou, že je škoda, že neobohatíme deník tarzanovskými prupovídkami. Jinak se nebudu opakovat – počasí KO, atmosféra jedinečná.

Kontakt s místním obyvatelstvem rozhodně srdečnější než loni. Děkuju holkám z Jičína, že se mohl uskutečnit náš dlouholetý záměr, dostat je na naši expedici. Taktéž mě těší, že pravidelná účast inventárních členů umožňuje mentální návraty do minulosti v hekticky se vyvíjejícím životě. Král je mrtev, ať žije Expedice '03.

